

دَ یوحنا مُکاشفات

پیژندگلو اؤ سلام

۱) دا هغه کشف دے چه خُدائے عیسیٰ مسیح له ورکړو چه هغه خپلو غلامانو ته هغه خبرے وښائی چه کومه به زر تر زره پیښیږی. هغه خپله فرښته خپل غلام یوحنا ته راواستوله اؤ دا خبرے ئے ورته وښایلے. ۲) اؤ هغه دَ خُدائے دَ کلام اؤ دَ عیسیٰ مسیح گواهی ورکړه، هر څه چه ئے ولیدل. ۳) بختور دے هغه څوک چه دا لولی اؤ بختور دی هغه خلق چه دَ پیشن گوئی دا کلام اؤری اؤ څه چه په کښے لیک دی په هغه عمل کوی، ځکه چه وخت نزدې دے.

۴) دَ یوحنا له طرفه دَ ایشیا صوبے دَ اؤو جماعتونو په نوم:

په تاسو دَ فضل اؤ سلامتی وی، دَ خُدائے له طرفه چه شته، چه وو اؤ چه راتلونکے دے، اؤ له هغه اؤو رُوحونو له طرفه چه دَ هغه دَ تخت دَ وړاندے دی، ۵) اؤ دَ عیسیٰ مسیح وفادار گواه چه له مرو نه اول ژوندے پاخیدو اؤ دَ زمکے دَ بادشاهانو سردار دے.

هغه موبن سره مینه کوی اؤ موبن ئے دَ خپلے وینے په قربانئ له گناهُونو نه آزاد کړو. ۶) اؤ موبن ئے دَ خپل خدائے پلار دَ پاره دَ بادشاهت کاهنان جوړ کړلو. دَ هغه لوئی اؤ طاقت دَ تل تر تله قائم وی! آمین

۷) گورئ، هغه په ورځو کښے راځی! هر څوک به ئے په خپلو سترگو ووینی اؤ هغوی به ئے هم، چا چه سورے کړے وو، اؤ دَ دنیا ټول خلق به په هغه ویر کوی. دغه شان به وی. آمین ۸) قادر مُطلق خُدائے وائی چه ”زۀ الاول اؤ الاخریم، چه شته، چه

وو اُو چہ راتلونکے دے۔“

دَ مسیح پہ باب کبسے رویا

٩ زَه ستاسو ورور یوحنا، پہ تکلیف، پہ بادشاہی اُو پہ صبر کبسے تاسو سرہ خپل عیسیٰ کبسے شریک یم۔ زَه دَ خدائے دَ کلام اُو دَ عیسیٰ پہ حقلہ دَ گواہی ورکولو پہ وجہ دَ پتموس نومے پہ جزیرہ کبسے قید وم۔ ١٠ اُو دَ مالک پہ ورخ، یعنی دَ اتوار ورخ وه، چہ رُوح پہ ما غلبہ وکړه، نو ما دَ خپل شانہ یو اُوچت آواز واؤریدو چہ دَ سُرنا پہ شان وو۔ ١١ هغه ما ته ووئیل چہ ”خَه چہ وینے هغه پہ یو کتاب کبسے ولیکه اُو اُوو وارو جماعتونو ته ئے ولیبره، یعنی افسوس، سمرنه، پرگمون، تواتیره، سردیس، فیلدلیفیه، اُو لودیکیه ته۔“

١٢ زَه ورپسے راوگرزیدلم چہ دا خوک دے چہ ما سرہ خبرے کوی؟ اُو کله چہ زَه راوگرزیدلم نو ما دَ سرو زرو اُووہ دیوتونو ولیدل۔ ١٣ اُو دَ دے دیوتونو پہ مینخ کبسے یو دَ ”ابن آدم پہ شان“ وو چہ تر پنبو پورے ئے چوغه آغوستے وه اُو پہ سینہ ئے دَ سرو زرو سینہ بند تاؤ کړے وو۔ ١٤ دَ سر وینستہ ئے لکه دَ واؤرے یا سپینے وړی پہ شان سپین وُو اُو سترگے ئے دَ اور دَ شُغلو پہ شان وے۔ ١٥ اُو پنبے ئے دَ زپرو پہ شان خلیدلے چہ پہ بتی کبسے سره شوے وی اُو آواز ئے دَ تیزو اوبو پہ شان وو۔ ١٦ اُو هغه پہ بنی لاس کبسے اُووہ ستوری نیولی وُو اُو دَ هغه دَ خُله نه یوه تیزه دوه مخے توره راووتله اُو دَ هغه خیره دَ تیز نمر پہ شان خلیده۔ ١٧ کله چہ هغه ما ولیدو نو زَه لکه دَ مری دَ هغه پہ پنبو کبسے پربوتلم، خو هغه خپل بنی لاس پہ ما کینبودو اُو وئے وئیل، ”وربره مه، زَه الاول اُو الاخریم، ١٨ اُو القیوم، زَه مَر وم خو اوس تل تر تله ژوندے یم اُو دَ مرگ اُو دَ عالم ارواح کُنجانے ما سره دی۔ ١٩ دَ دے دَ پارہ هغه هر خَه ولیکه خَه چہ ته وینے، خَه چہ اوس دی اُو خَه چہ راتلونکی دی۔ ٢٠ تا چہ زما پہ بنی لاس کبسے اُووہ ستوری لیدلی دی اُو هغه اُووہ دَ سرو زرو دیوتونو، دَ هغه راز دا

دے چه اووه ستوری د اوو جماعتونو فرشته دی او دا اووه ډيوټونه اووه جماعتونه دی.

د افسوس جماعت د پاره پيغام

۲ ﴿۱﴾ د افسوس د جماعت فرشته ته وليکه :

هغه درته خبرې کوی چا چه اووه ستوری په خپل لاس کبښې نيولی دی او د سرو زرو د اوو ډيوټونو په مينځ کبښې گززی. ﴿۲﴾ زه ستا په کارونو په خواری او په صبر خبر یم. زه په دې خبر یم چه ته گناه گار خلق نه شې زغملې، تا د رسولانو آزمیښت وکړو چه ځان ته رسولان وائی خو نه دی، او دروغژن د ثابت کړی دی. ﴿۳﴾ ته صبر لرې، تا زما د نوم په خاطر زغم وکړو او ستومانه نه شوې. ﴿۴﴾ خو زه ستا په خلاف دا خبره کوم چه تا هغه وړومبئ مینه پریښې ده. ﴿۵﴾ فکر وکړه چه ته د څومره اوچت ځائې نه پریوتلې! توبه وباسه او هغسې کار وکړه لکه چه مخکښې د کړې وو. که ته توبه ونه باسې نو زه به درشم او ستا ډيوټ به د خپل ځائې نه لرې کړم. ﴿۶﴾ خو بیا هم یوه خبره ستا په حق کبښې شته چه ته د نیکلیانو د کارونو نه نفرت کوی لکه چه زه ئې ترې کوم.

﴿۷﴾ هغه څوک چه د اوریدلو غوړونه لری، هغه د واورې چه روح القدس جماعتونو ته څه وائی.

هر هغه څوک چه بریالې شی نو زه به د ژوندون د ونې نه د میوې د خوړلو اختیار ورکړم چه د ځدائې په جنت کبښې ولاړه ده.

د سمرنه جماعت د پاره پیغام

د سمرنه د جماعت فرېشته ته وليکه :

څوک چه الاول او الاخر دے، چه مړ شو او بيا ژوندے شو، هغه داسے وائی، (۹) زه خبر یم چه ته څومره خوار او په تنگسيا کبښے یئے، خو بيا هم ته شته من یئے! زه د هغه خلقو د کفر وئیلو نه خبر یم چه ځان ته یهودیان وائی خو دی نه. دا د شیطان د پلے دی. (۱۰) د راتلونکو تنگساؤ نه ویرپره مه. ابلیس به له تاسو نه ځنې بندی خانو ته واچوی چه تاسو آزمائیلے شیء او تر لسو ورځو پورے به په تاسو تنگسيا وی. خو تر مرگه پورے وفادار پاتے شه او زه به د ژوندون تاج در په سر کړم.

(۱۱) هغه څوک چه د اوریدو غوړونه لری، هغه د واورۍ چه روح القدس جماعتونو ته څه وائی.

هر هغه څوک چه بریالے شی نو دویم مرگ به هغه ته هیڅ عذاب نه شی رسولے.

د پرگمون جماعت د پاره پیغام

د پرگمون د جماعت فرېشته ته وليکه :

هغه څوک چه تیره دوه مخے توره لری هغه داسے وائی، (۱۳) زه خبر یم چه ته چرته اوسے، دا هغه ځائے دے چرته چه د شیطان تخت دے او ته زما په نوم مظبوط ولاړ یئے. تا په هغه وخت هم د خپل ایمان نه انکار ونه کړو کله چه زما وفادار گواه انتیپاس ستاسو په هغه ښار کبښے ووژلے شو چرته چه شیطان اوسیرۍ. (۱۴) خو زه ستا برخلاف د یو څو خبرو شکایت لرم چه تاسو په کبښے هلته څه کسان شته چه د بلعام د تعلیم پیروی کوی. هغه بلق ته وښوول چه بنی اسرائیل د لارے نه خطا کړی او دا

ترغیب ئے ورکړو چه د بُتانو قُربانئ دِ وخورئ اُو حرامکاری دِ وکړئ. (۱۵) اُو هم دغه شان په تاسو کښے ځنے کسان شته چه د نیکلیانو د تعلیم پیروی کوی. (۱۶) نو توبه وباسه! گنی زه به درشم اُو په هغه توره به د هغوی سره جنگ وکړم کومه چه زما د ځلے نه راووزی.

(۱۷) هغه څوک چه د آوریډلو غوږونه لری، هغه د واوری چه رُوهُ الْقُدُس جماعتونو ته څه وائی.

هر هغه څوک چه بریالے شی نو زه به هغه له پټ شوی من اُو یو سپین کانے ورکړم اُو په هغه کانې به یو نوے نوم لیکلے وی چه بے له هغه چا نه چه ورکولے شی، بل هیچا ته به معلوم نه وی.

د تواتیره جماعت د پاره پیغام

(۱۸) د تواتیره د جماعت فرېستے ته ولیکه :

د خدائے زوئے داسے فرمائی چه د چا سترگے چه د اور د شُغلو په شان دی اُو چه پښے ئے د زیرو په شان ځلیرئ، (۱۹) زه ستا د ټولو کارونو نه خبر یم، یعنې ستا مینه، وفاداری، ښه خدمت اُو ستا صبر راته معلوم دے، وروستو خو تا د وړاندے نه هم غوره کارونه کړی دی. (۲۰) خو بیا هم ستا په خلاف دا شکایت لرم چه ته هغه ازیلی نومے ښځه زغمے چه ځان ته پیغمبره وائی اُو زما خادمانو ته د حرامکاری ترغیب ورکوی اُو د بُتانو د قُربانئ د خوړلو اجازت ورکوی. (۲۱) ما هغے ته د توبے ویستلو وخت ورکړو خو هغے د خپلے حرامکاری نه د توبے ایستو نه انکار وکړو. (۲۲) نو زه به هغه په کټ وغورزوم اُو هغوی چه ورسره ئے زنا کړے ده. زه به ئے په پیره سخته تنگسیا کښے راگیر کړم تر څو چه هغوی د هغے د کړو نه توبه ونه وباسی. (۲۳) اُو د هغے بچی به په مزکه ووژنم. په دے به ټول جماعتونه دا سبق حاصل کړی چه زه د بنی آدمو د زړونو اُو

دَ خيالَاتو نه خبر یم اُو دا چه زَهَ به تاسو ٿولو ته دَ خپل عمل په مُطابق جزا درکرم.

۲۴) ائے دَ تواتیره نورو اوسیدونکو! چه دا تعلیم نَهَ منی اُو له هغه نه ناخبر یئ کومے ته چه هغوی دَ شیطان پت اُو ژور چال وائی، زَهَ تاسو ته وایم چه زَهَ به په تاسو نور بار وانَهَ چوم. ۲۵) بس په هغه خَهَ تر هغے ټینگ پاتے شیء تر خو چه زَهَ درنَهَ شم. ۲۶) هغه خوک چه بریالے شی اُو هغه چه زما دَ وینا په مُطابق تر آخره عمل کوی نو زَهَ به ورله په قومونو اختیار ورکوم. ۲۷) ”هغه به پرے دَ اوسپنے په امسا حکومت کوی اُو دَ خاورو دَ لوبنو په شان به ئے ټوټے ټوټے کری.“ هغه اختیار ما ته له خپل پلار نه راکرے شوے دے. ۲۸) اُو زَهَ به هغه ته دَ صبائی ستورے ورکرم.

۲۹) هغه خوک چه دَ آوریډلو غورونه لری، هغه دَ وآوری چه رُوْحُ الْقُدُس جماعتونو ته خَهَ وائی.

دَ سردیس جماعت دَ پاره پیغام

۳) ۱) دَ سردیس دَ جماعت فرشتے ته ولیکه :

خوک چه دَ خدائے اووه رُوْحُونه اُو اووه ستوری لری هغه دا وائی چه زَهَ ستا په ټول عمل خبر یم چه ته تش په نوم ژوندے یئے خو ئے مری. ۲) بیدار شه اُو خَهَ چه پاتے دی، هغه مضبوط کره، گنی هغه به مری شی. ستا یو کار مے هم زما دَ خدائے په نظر کبئے پوره ونه لیدلو. ۳) کوم تعلیم چه تا وموندلو اُو وآوریډلو، هغه یاد لره اُو عمل پرے کوه اُو توبه وباسه. که ته بیدار نَهَ شه نو زَهَ به دَ غل په شان درشم اُو ته به زما دَ راتلو دَ وخت نه خبر نَهَ شه. ۴) خو بیا هم په سردیس کبئے تاسو سره خنې داسے کسان شته چه هغوی خپلے جامے پلپتے کرے نَهَ دی، هغوی به ما سره په سپینو جامو کبئے گرژی خکه چه هغوی لائق دی. ۵) هر هغه خوک چه بریالے شی نو هغه

ته به دغسه سپینه جامے ور آغوستولے شی اؤ د هغه نُوم به زه هېخ كله هم د ژوند له كتاب نه ونه باسم اؤ زه به د خپل پلار اؤ د هغه د فرېستو د وړاندې د هغه د نُوم اقرار وكړم چه هغه زما خپل دے. (۶) هغه څوك چه د اوريدو غوړونه لری، هغه د واوری چه رُوح القدس جماعتونو ته څه وائی.

د فيلديفيه د جماعت د پاره پيغام

(۷) د فيلديفيه د جماعت فرېستې ته وليكه :

هغه څوك چه قدوس اؤ رېستينې دے اؤ چه ورسره د داؤد كنجی ده اؤ چه دروازه خلاصه كړی نو هيڅوك به ئے بنده نه كړی اؤ چه دروازه بنده كړی نو هيڅوك به ئے خلاصه نه كړی، هغه داسے وائی چه (۸) زه ستا د ټولو كارونو نه خبر يم. اؤ گوره، تا ته مے ستا په وړاندې يوه دروازه خلاصه كړے ده چه هيڅوك ئے بندولے نه شي. زه پوهيرم چه ستا طاقت كم دے خو بيا هم تا زما كلام منلے دے اؤ زما د نُوم نه مُنكر شوے نه ئے. (۹) گوره، د شيطان د پلے نه به ځنې راولم چه ځان ته يهوديان وائی خو نه دی بلکه فرېبيان دی، هغوى به درشى اؤ ستا په پښو به پريوزی اؤ هغوى د په دے پوهه شی چه ته زما محبوب يئے. (۱۰) ځكه چه تا زما د صبر كلام منلے دے اؤ مضبوط پرے ولاړ يئے، زه به هم تا د هغه آزمېښت نه چه د ټولے دنيا په خلقو راتلونكے دے، بچ كړم. (۱۱) زه به زر درشم اؤ څه چه درسره دی هغه كلك ونيسه چه هيڅوك د خپل تاج نه محرومه نه كړی. (۱۲) څوك چه بريالے شی زه به هغه د خپل خدائے په كور كښے لكه د ستنې ودروم، هغه به هيخ كله ترے بهر نه شي. زه به د خپل خدائے نُوم په هغه باندې وليكم اؤ د خدائے د ښار نُوم هم چه نوے بيت المقدس دے چه د خدائے له طرفه به له آسمانه راكوزېږی، اؤ خپل نوے نُوم به هم په هغه باندې وليكم. (۱۳) هغه څوك چه د اوريدلو غوړونه لری، هغه د واوری چه رُوح القدس جماعتونو ته څه وائی.

د لوديكيه جماعت د پاره پيغام

١٤ د لوديكيه د جماعت فرېستې ته وليكه :

دا د هغه چا كلام دې چې ورته آمين وائي، چې هغه وفادار رېشتينې گواه دې او د هغه په وسيله خدائې هر څه پيدا كړل. هغه فرمائي چې ١٥ زه ستا د ټولو كارونو نه خبر يم، ته خو نه يخ يې او نه گرم. كاشكې چې ته يا خويخ وي يا گرم! ١٦ خو چونكه نه خو ته گرم ئې او نه يخ، بلكه ترم يئې، زه به تا د خپلې خلې نه وتوكم. ١٧ ته وائې چې زه څومره شته من يم او دولتمند شوې يم او د څه څيز حاجتمن نه يم. حقه خو دا ده چې ته په دې نه پوهيرې چې ته څومره قابل رحم، بدنصيب، خوار، پوند او بريند يئې. ١٨ زه تا له دا صلاح دركوم چې له ما نه په اور كېنې صفا شوي سره زر واخله چې شته من شې او سپينې جامې واخله چې ته خپل بريند توب شرم پرې پټ كړې او د سترگو رانجه را نه واخله چې ته بينا شې. ١٩ هر چا سره چې مينه لرم هغوى زه ملامت كوم او په ادب ئې ساتم، نو ځكه غيرت وكړه او توبه وكړه. ٢٠ گوره، زه په دروازه ولاړ يم او ورتكوم او كه څوك زما آواز واوري او ور خلاص كړي نو زه به ورننوزم او د هغه سره به پويئ وخورم او هغه به ئې ما سره وخورى. ٢١ چې څوك بريالې شى نو هغه به په خپل تخت كېنينوم لكه څنگه چې زه بريالې شوم او د خپل پلار سره په تخت كېنناستم. ٢٢ هغه څوك چې د اوريدلو غوږونه لري، هغه د واوري چې روح القدس جماعتونو ته څه وائي.

د الهى عبادت

٢٤ د دې نه پس ما وكتل او څه گورم چې په آسمان كېنې يو پرانستې ور دې.

او ما د مخكېنې په شان لكه د سُرنا آواز واوريدو چې ما ته ئې وئيل، ”دلته راوخيژه،

زَهْ به تا ته دا وِشایم چه دَ دے نه پس به خامخا کیری. ﴿٢﴾ سمدستی ما دَ رُوحُ الْقُدُسِ
 په وسیله رویا ولیده چه په آسمان کبښے یو تخت وو اَو په تخت یو کس ناست وو ﴿٣﴾
 چه دَ زبرجد اَو عقیق په شان پرقیدو، اَو دَ تخت نه چاپیره دَ بُوئِ تال وو چه دَ زمرُدو په
 شان پرقیدو. ﴿٤﴾ اَو دَ تخت نه گیر چاپیره څلیریشْت نور تختونه وُو اَو په هغوی
 څلیریشْت مشران ناست وُو چه سپینے جامے ئے آغوستے وے اَو دَ سرو زرو
 تاجونه ئے په سر وُو. ﴿٥﴾ اَو دَ تخت نه دَ بریښنا رڼا اَو دَ تندر آوازونه راختل اَو دَ تخت
 نه وړاندے اووه مشعلونه بلیدل چه دَ خدائے اووه رُوحونه دی. ﴿٦﴾ اَو وړاندے ئے دَ
 شیشے سمندر چه دَ بلور په شان ښکاریدو.

اَو دَ تخت نه چاپیره څلور حیوانان وُو چه وړاندے وروستو ئے سترگے وے. ﴿٧﴾ اول
 حیوان دَ زمري په شان وو، دویم دَ غوائی په شان، دریم دَ بنی آدم څیره لرله اَو څلورم
 لکه دَ الوتُونکی عَقاب په شان وو. ﴿٨﴾ دے څلورو حیوانانو چه هر یو شپږ وزرے لرلے
 اَو هر طرف ته ئے سترگے وے، شپه اَو ورځ بغیر دَ دمے ئے دا ثنا وئیله:

”قُدوس! قُدوس! قُدوس! رب القادر دَ ټولو،

هغه چه وو، چه دے، اَو چه راتلونکے دے.“

﴿٩﴾ اَو هر کله چه حیوانان دَ هغه چه په تخت ناست دے اَو تل تر تله ژوندے دے،
 لوئی، عزت اَو شکر گذاری وکړی، ﴿١٠﴾ نو هغه څلیریشْت مشران هم چه په تخت ناست
 دی، هغه ته په سجده پریوزی اَو عبادت ئے کوی چه تل تر تله ژوندے دے، اَو هغوی
 خپل تاجونه دَ تخت دَ وړاندے کیردی اَو په چغو شی:

﴿١١﴾ ”ائے زَمُونر مالکِ خُدايه! ته دَ عزت، لوئی اَو قُدرت مالکِ یئے ځکه چه تا هر څه

پیدا کړل اَو دا ستا په مرضی پیدا شول اَو په وجود کبښے راغل.“

کتاب اُو گپورے

۱) ځوک چه په تخت ناست وو ما د هغه په بنی لاس کښے يو کتاب وليدو چه دننه اُو بهر ليک پرے وو اُو اُووه مهورونه پرے لگيدلی وُو. (۲) ما يوه طاقتوره فرېشته وليده چه په چغو ئے وئيل چه ”ځوک د دے قابل دے چه کتاب پرانزی اُو مهورونه ئے مات کړی؟“ (۳) خو هيڅوک هم نه وو، نه په آسمان کښے، نه په مزکه اُو نه د مزکے د لاندے وو چه کتاب ئے خلاص کړے وے اُو يا ئے دننه کتلے وے. (۴) زما اوبښکے بهيدلے ځکه چه هيڅوک هم د دے لائق نه وو چه دا کتاب ئے پرانستلے شو يا چه ئے ورته کتلے شو. (۵) خو په مشرانو کښے يو راته ووييل چه ”ژاره مه ځکه چه د يهوداه د خيل زمريه چه د داؤد د اصل نه دے، هغه بريالے شوے دے چه کتاب پرانزی اُو اُووه مهورونه ئے مات کړی.“

۶) بيا ما د تخت په مينځ کښے، د څلورو حيوانانو اُو د مشرانو په دائره کښے لکه يو حلال شوے گپورے ولاړ وليدو اُو د هغه اُووه ښکرونه اُو اُووه ئے سترگے وے چه د خدائے اُووه روحونه دی چه ټولے دنيا ته ليرلی شوی دی. (۷) اُو گپورے ورغے اُو په تخت ناست د بنی لاس نه ئے هغه کتاب واخستو. (۸) کله چه هغه واخستو نو څلور حيوانان اُو څليرېشت مشران د هغه گپورې په وړاندے په سجده شول، اُو د هر يو مشر سره يو ستار وو اُو ورسره د خوشبوئ نه پک د سرو زرو جامونه وُو چه د پاکانو دغاگانے دی. (۹) اُو هغوی يوه نوے سندرہ وئيله چه :

”ته د دے لائق ئے چه کتاب واخلے اُو مهورونه ئے مات کړے ځکه چه ته حلال کړے شوے اُو په خپله وينه دے د خدائے د پاره له هر خيل، له هرے ژبے اُو له هر قوم اُو اُمت خلق په بيعه واخستل. (۱۰) اُو له هغوی نه تا د کاهنانو بادشاهی جوړه کړه چه زمونږ د خدائے خدمت وکړی اُو هغوی به په مزکه بادشاهی کوی.“

۱۱) بیا چه ما وکتل نو د بے شماره فرستو آوازونه مے واؤریدل چه هغه د تخت اؤ د حیوانانو اؤ د مشرانو نه چاپیره وے اؤ د هغوی شمار په زرگونو اؤ لکونو کبے وو، اؤ هغوی په زوره چغے وهلے چه :

”هغه گپورے چه حلال کرے شو، د دے لائق دے چه ټول قدرت، دولت، حکمت، لوئی، عزت، شان اؤ تعریف ومومی!“

۱۲) اؤ بیا ما واؤریدل چه ټول مخلوقات چه په آسمان کبے، په مزکه باندے، د مزکے د لاندے یا په سمندر کبے دی، هغوی ټولو چغے وهلے چه :

”د هغه چا څوک چه په تخت ناست دے اؤ گپوری ته شکر، عزت، شان اؤ قدرت د تل تر تله وی!“

۱۴) اؤ دا څلورو حیوانانو ”آمین!“ پرے ووی اؤ مشران د عبادت د پاره په سجده پریوتل.

مُهرُونه

۶) ۱) بیا ما ولیدل چه هغه گپوری په اوو مهرُونو کبے یو مهر مات کرو اؤ ما د څلورو حیوانانو نه په یوه کبے د تندر په شان دا آواز واؤریدو چه ”راشه!“ ۲) اؤ ما وکتل چه هلته یو سپین آس وو اؤ د سواره سره ئے لینده وه. هغه ته تاج ورکړے شو اؤ هغه په آس سور لارو چه فتح بیا مومی.

۳) هر کله چه گپوری دویم مهر مات کرو نو ما واؤریدل چه دویم حیوان وائی چه ”راشه!“ ۴) اؤ یو بل اس راغے چه تک سور وو اؤ د هغه سواره ته دا اختیار ورکړے شو چه د مزکے نه امن یوسی اؤ چه سپری یو بل وژنی، اؤ هغه ته یوه لویه توره ورکړے

٥٥ ڪلهه ڇهه گڏوڙي دريم مهر مات ڪڙو نو ما ڌ دريم حيوان دا آواز واؤريڊو ڇهه ”راشه!“ نو زهه ڇهه گورم ڇهه يو تور آس راڱهه او ڌ هغه ڌ سوارهه په لاس ڪبسهه يو تلهه وهه. ٥٦ او ما ڌ څلورو حيوانانو ڌ مينڃهه يو آواز واؤريڊو ڇهه وييل ئهه ڇهه ”ڌ ٽولهه ورڃهه مزدوري ڌ درهه پاوه غنمو په سر او ڌ ٽولهه ورڃهه مزدوري ڌ نهه پاوه ورڃهه په ڀوپهه، خو ڌ بنونانو تيلو او شرابو ته نقصان مهه رسوي.“

٧ ڪلهه ڇهه گڏوڙي څلورم مهر مات ڪڙو نو ما ڌ څلورم حيوان دا آواز واؤريڊو ڇهه ”راشه!“ ٨ او زهه ڇهه گورم ڇهه زيڙ آس وو او ڌ سوارهه نوم ئهه مرگ وو او عالم ارواح ورڃهه جخت راروان وو. هغوي ته ڌ څلورمهه برخهه مزڪهه اختيار ورڪڙهه شوهه وو ڇهه په جنگهه، په قحطهه، په وبا او په ڇنگلي ڇناورو خلق مرهه ڪڙهه.

٩ هر ڪلهه ڇهه گڏوڙي پينڃم مهر مات ڪڙو نو ما ڌ قربان گاهه ڌ لاندهه ڌ هغو خلقو روهونه وڪتل ڇهه ڌ خدائيه ڌ ڪلام او ڌ خپلهه گواههه په وجهه قتل ڪڙهه شوهه وو. ١٠ هغوي په زورهه ڇهه ڪڙهه ڇهه ”مالڪهه! پاڪهه او ربهه ڌ خداهه! تر ڇو بهه فيصلهه ونهه ڪڙهه او ڌ مزڪهه ڌ اوسيدونڪونهه بهه زمونڙهه ڌ وينهه بدل وانهه خلهه؟“ ١١ هر يو تهه سپينهه چوڱهه ورڪڙهه شوهه او ورتهه ووئيلهه شول ڇهه ”بر شان تر هغهه صبر وڪڙهه ڇهه ستاسو ٽول ورههه او په خدمت ڪبسهه ملگري ستاسو په شان ونهه وڙلهه شي.“ ١٢ بيا ما وڪتل ڇهه گڏوڙي شپڙم مهر مات ڪڙو او يوهه سختهه زلزلهه راڱهه او نمر ڌ جنازهه ڌ ٽاٽ په شان تور شو او سپورمهه لڪهه ڌ وينو سره شوهه. ١٣ او ستوري لهه آسمان نهه په مزڪهه داسهه راپريوتل لڪهه ڇهه ڌ اينڃر نهه ڌ سيلهه په وجهه ڪجههه ميوهه راپريوزي. ١٤ او آسمان داسهه فنا شو لڪهه ڪتاب ڇهه ٽپ ڪڙهه شي او هر غر او هرهه جزيرهه ڌ خپلهه ڇاههه وخوزيدهه. ١٥ نو بيا ڌ مزڪهه بادشاهانو، سردارانو، جرنيلانو، شتهه منو، طاقتورو، غلامانو او آزادو ٽولو خلقو په غارونو او ڌ غرونو په گتوانو ڪبسهه خپل ڇانونهه پٽ ڪڙهه.

﴿١٦﴾ اَو هغوى غرونو اَو گټانو ته چغې كړې چه ”په مونږ راپريوزئ اَو مونږ په تخت د پاسه ناست د مخې نه اَو د گپورې د غضب نه پټ كړئ! ﴿١٧﴾ ځكه چه د هغوى د غضب لويه ورغ راغله ده اَو څوك ورته ټينگيدې شى؟“

په يو لك څلور څلويښتو زرو بنى اسرائيلو مهر لگيدل

٧ ﴿١﴾ د دې نه پس ما څلور فرښتې د مزكې په څلورو گوټونو ولاړې وليدلې اَو څلور واړه بادونه ئې ځكه راټينگ كړي وُو چه په سمندر، مزكه يا په يوه وُنه هم باد ونه لگي. ﴿٢﴾ بيا ما بله فرښته له نمرخاته نه په راختو وليده چه د رب الحى مهر ورسره وو اَو هغه څلورو فرښتو ته ئې په زوره وئيل، چه چا ته په مزكه اَو سمندر د نقصان وركولو اختيار وركړې شوې وو، ﴿٣﴾ ”تر هغې سمندر، مزكې اَو ونو ته نقصان مه رسوئ تر څو چه مونږ د خدائې مهر د هغه د خادمانو په تندو نه وى لگولې.“ ﴿٤﴾ اَو ما چه د هغوى شمار واوړيدو چا ته چه مهرونه لگولي شوي وُو اَو د اسرائيل د ټولو خپلونو نه په يو لك څلور څلويښت زرو مهر ولگولې شو. ﴿٥﴾ دولس زره له يهوداه د خپل نه، دولس زره د رويين له خپل نه، دولس زره له گاډ له خپل نه، ﴿٦﴾ دولس زره د اشير له خپل نه، دولس زره د نفتالى له خپل نه، دولس زره د منشه له خپل نه، ﴿٧﴾ دولس زره د شمعون له خپل نه، دولس زره د ليوى له خپل نه، دولس زره د يساكار له خپل نه، ﴿٨﴾ دولس زره د زبولون له خپل نه، دولس زره د يوسف له خپل نه اَو دولس زره د بنيامين له خپل نه وُو.

د ټولو قومونو لويه گڼه

﴿٩﴾ اَو له دې نه پس ما د خلقو لويه گڼه وليده چه بيشماره وه، دا د ټولو قومونو، ټولو خپلونو اَو د مختلفو ژبو د ويونكو خلقو جمع د تخت اَو د گپورې د وړاندې ولاړه وه.

اَو هغوى سپينے جامے آغوستے وے اَو دَ کجُورو خانگے ئے په لاسُونو کبښے نيولے وے. (۱۰) اَو په زوره ئے دا چغے وهلے چه ”خلاصُون زمُونر دَ خُدائے دے چه په تخت ناست دے، اَو دَ گڼُوري.“ (۱۱) اَو دَ تخت نه چاپيره چه څومره فرښتے ولاړے وے اَو مشران اَو څلور حيوانان اَو ټولے فرښتے دَ تخت په وړاندے پرمخے پريوتل اَو دَ خُدائے عبادت ئے وکړو (۱۲) چه چغے ئے وهلے چه ”آمين! برکت، لوتی، حکمت، شکر گذاري، عزت، قُدرت اَو زور دِ تل تر تله زمُونر دَ خُدائے وى! آمين.“

(۱۳) بيا په مشرانو کبښے يو ما ته مخ راواړولو اَو تپوس ئے وکړو چه ”دا خلق چه سپينے جامے ئے آغوستے دى، څوک دى اَو دَ کُومے راغلى دى؟“

(۱۴) ما جواب ورکړو چه ”زما مالکه! ته خبر ئے، نه چه زه.“

بيا هغه ما ته ووييل چه ”دا هغه کسان دى چه دَ لوتے تنگسيا نه راغلى دى، هغوى خپلے جامے دَ گڼُوري په وينو وينځلے اَو سپينے کړے دى. (۱۵) ځکه خو دوى دَ خُدائے دَ تخت دَ وړاندے ولاړ دى اَو دَ خُدائے په کور کبښے شپه اَو ورځ دَ هغه په عبادت کبښے لگيا دى، اَو هغه چه په تخت ناست دے، به دَ دوى سره اوسپړي. (۱۶) دوى به بيا هيڅ کله نه وېرى کيږي، نه تېرى کيږي، نمر به دوى نه تنگوى اَو نه به تيزه گرمى تکليف ورسوي. (۱۷) ځکه چه کوم گڼُورے چه دَ تخت په مينځ کبښے دے، هغه به دَ دوى شپونکے وى اَو دوى به دَ ژوند دَ اوبو چينو ته بيائى، اَو خُدائے به دَ دوى دَ سترگو نه ټولے اوبښکے پاکے کړي.“

اَوم مَهر اَو دَ سرو زرو مُجمره

ا (۱) اَو کله چه گڼُوري اَوم مَهر مات کړو نو تقريباً تر نيمے گينتے پورے په آسمان کبښے قلاړه قلاړى وه. (۲) بيا ما وليدل چه دَ خُدائے په وړاندے چه کُومے

أُووَهْ فَرِبْسْتَهْ وَا لِرَهْ وِ مَ، هَغُوئْ تَهْ أُووَهْ سُرْنَا وِرْكِرَهْ شُو مَ.

٣) بِيَا يُوَهْ بَلَهْ فَرِبْسْتَهْ دَ سَرُو زَرُو مُجْمَرَهْ پَهْ لَاسْ رَاغْلَهْ أُوْ دَ قُرْبَانْگَا هِ سَرَهْ وِدْرِيْدَهْ أُوْ هَغَمَ تَهْ پِرَهْ زِيَا تَهْ خُوشْبُوئْ وِرْكِرَهْ شُو هِ چَهْ دَ تَخْتْ دَ وِرْأَنْدَمَ دَ سَرُو زَرُو پَهْ قُرْبَانْگَا ئَمَ دَ تُولُو پَاكَانُو دَ دُعَا سَرَهْ پِيَشْ كِرِي. ٤) أُوْ دَ فَرِبْسْتَهْ دَ لَاسْ نَهْ دَ خُوشْبُوئْ دَ سُوَزُولُو لُوْگَمَ دَ پَاكَانُو دَ دُعَا سَرَهْ پَاسْ خُدَائَمَ تَهْ لَار. ٥) بِيَا فَرِبْسْتَهْ مُجْمَرَهْ رَاوَخْسْتَهْ، دَ قُرْبَانِي دَ اُورْ نَهْ ئَمَ پَكِهْ كِرَهْ أُوْ پَهْ مَزَكَهْ ئَمَ رَاْگُذَارْ كِرَهْ، نُو بِيَا دَ تَنْدَرْ اُوْزُونَهْ، بَرِيْبِنَا أُوْ زَلْزَلَهْ رَاغْلَهْ.

دَ سُرْنَا اُوَا ز

٦) بِيَا هَغَهْ اُووَهْ فَرِبْسْتَهْ چَهْ وِرْسَرَهْ اُووَهْ سُرْنَا وِ مَ، غَبْرُولُو تَهْ تِيَارَمَ شُو مَ.

٧) كَلَهْ چَهْ اُولْنِي فَرِبْسْتَهْ خِيْلَهْ سُرْنَا وِغَبْرُولَهْ نُو اُورْ اُوْ رِلِي دَ وِينَمَ سَرَهْ پَهْ مَزَكَهْ رَاوُورِيْدَلْ أُوْ دَ مَزَكَمَ دَرِيْمَهْ حَصَهْ ئَمَ وِسُوَزُولَهْ أُوْ دَ وِنُو دَرِيْمَهْ حَصَهْ وِسُوَزِيْدَهْ أُوْ تُولْ شَنَهْ وَا بِنَهْ وِسُوَزِيْدَلْ.

٨) أُوْ هَرْ كَلَهْ چَهْ دَرِيْمَمَ فَرِبْسْتَهْ خِيْلَهْ سُرْنَا وِغَبْرُولَهْ نُو دَاسَمَ لَكَهْ دَ يُو لُوئَمَ غَرْ چَهْ پَرَمَ اُورْ بَلِيْدُو، سَمَنْدَرْ تَهْ وِغُورْزُولَمَ شُو أُوْ دَ سَمَنْدَرْ دَرِيْمَهْ حَصَهْ وِينَهْ شُو هِ، ٩) أُوْ پَهْ كَبْنَمَ دَرِيْمَهْ حَصَهْ ژُونْدِي سِرِي مِرَهْ شُولْ أُوْ دَرِيْمَهْ حَصَهْ جِهَازُونَهْ پَهْ كَبْنَمَ غَرَقْ شُولْ.

١٠) كَلَهْ چَهْ دَرِيْمَمَ فَرِبْسْتَهْ خِيْلَهْ سُرْنَا وِغَبْرُولَهْ نُو يُو لُوئَمَ سَتُورَمَ لَهْ اَسْمَانْ نَهْ گُذَارْ شُو چَهْ دَ مَشْعَلْ پَهْ شَانْ بَلِيْدُو أُوْ هَغَهْ دَ سِيْنْدُونُو أُوْ چِيْنُو پَهْ دَرِيْمَهْ حَصَهْ وِرْپِرِيوتُو. ١١) دَ سَتُورِي نُومْ مَسْتِيَارَهْ وِو. أُوْ دَ اُوْبُو دَرِيْمَهْ حَصَهْ دَ مَسْتِيَارَمَ پَهْ شَانْ تَرَخَهْ شُو هِ أُوْ پِرْ زِيَا تْ خَلَقْ دَ دَمَ تَرَخُو اُوْبُو خَبْلُو پَهْ وَجَهْ مِرَهْ شُولْ.

﴿١٢﴾ کله چه څلورمے فرښتے خپله سُرنا وغږوله نو د نمر دریمه حصه اؤ د سپورمئ اؤ د ستورو دریمه حصه ووهلے شوه اؤ د دغو دریمه حصه تیاره شوه اؤ د ورځے دریمه حصه رڼا ختمه شوه اؤ دغه شان د شپے هم.

﴿١٣﴾ بیا ما ولیدل چه یو عقاب په نیم آسمان کښے والوتو اؤ په چغو ئے نعرے وھلے چه ”أفسوس! أفسوس! أفسوس! د مزکے په اوسیدونکو باندے، په وجه د هغه پاتے درے فرښتو په سُرنا چه اوس به ئے وغږوی.“

٩ ﴿١﴾ بیا هغه پینځمے فرښتے خپله سُرنا وغږوله اؤ ما یو ستورے ولیدو چه د آسمان نه مزکے ته راپریوتے وو اؤ هغه ستوری ته د عالم ارواح کُنجیانے ورکړے شوی وے. ﴿٢﴾ د دے سره هغه عالم ارواح پرانستلو اؤ د هغه کندے نه د لوتے بتی په شان لوگے راوختلو اؤ د عالم ارواح لوگی نمر اؤ باد تور کړل. ﴿٣﴾ بیا د لوگی نه په مزکه ملخان راغلل اؤ هغوی ته د مزکے د لپمانو په شان اختیار ورکړے شو. ﴿٤﴾ هغوی ته دا وئیلے شوی وؤ چه وابښو، ونو، اؤ بوټو ته هیڅ نقصان ونه رسوی خو بس هغه کسانو ته ټک ورکړی د چا په تندۍ چه د خدائے مَهر نه وو لگیدلے. ﴿٥﴾ هغوی ته د وژلو اختیار نه، خو تش لکه د لږم د لښے تر پنځو میاشتو پورے د عذابولو اختیار ورکړے وو. ﴿٦﴾ په دے دوران کښے به دا کسان په زارو مرگ وغواړی خو دوی به ئے ونه مومی، هغوی به د مرگ خواهش لری خو مرگ به ترے تښتی. ﴿٧﴾ دا ملخان جنگ ته د تیار کړو آسونو په شان لیدلے شول اؤ په سرونو ئے د سرو زرو په شان تاجونه وؤ اؤ د هغوی مخونه د انسان په شان وؤ. ﴿٨﴾ اؤ ویښتہ ئے د ښځو په شان اؤ د هغوی غابښونه د مزرو د غابښونو په شان وؤ. ﴿٩﴾ اؤ د اوسپنې په شان زغرے ئے اغوستے وے اؤ د هغوی د وزرو آواز د آسونو اؤ بگیانو په شان وو کومے چه د جنگ میدان ته ځی. ﴿١٠﴾ د هغوی لکئ د لپمانو په شان وے چه په کښے لښے وے اؤ د هغوی په لکو کښے د بنی آدمو د عذابولو تر پنځو میاشتو طاقت وو. ﴿١١﴾ اؤ د دوی

بادشاہ دَ عالمِ ارواحِ فریستہ وہ چہ پہ عبرائی کبیسے دَ ہغے نُومِ ابدون، اُو پہ یونائی ژبہ کبیسے اپولیون دے، یعنی تباہ کُوونکے۔

﴿۱۲﴾ اوس اولنے افسوس تیر شو خو دوہ نور لا راتلُونکی دی۔

﴿۱۳﴾ بیا ہغہ شپرمے فریستے خپلہ سُرنا وغرولہ اُو ما یو آواز واؤریدو کوم چہ دَ خُدائے پہ وړاندے ولاړ دَ سرو زرو پہ قُربان گاہ دَ خلورو بَنکرونو دَ مینخ نہ راوتو۔

﴿۱۴﴾ ہغہ شپرمے فریستے تہ ووئیل چہ دَ چا سُرنا وہ چہ ”دَ لوتے فرات دریاب دَ

غارے نہ ہغہ تپلے خلور فریستے آزادے کرہ۔“ ﴿۱۵﴾ نو ہغہ خلور فریستے آزادے کرے

شوپے چہ دَ دریمے برخے بنی آدمو دَ مړ کولو دَ پارہ دَ دے کال، دَ دے میاشتی، دَ

دے ورخے اُو دَ دے ساعت دَ پارہ تیارے کرے شوپے وے۔ ﴿۱۶﴾ اُو ما دَ ہغوی دَ

رسالو دَ سوارو شمار شل کروپہ واؤریدو۔ ﴿۱۷﴾ دغسے ما ہغہ آسُونہ اُو دَ ہغوی سوارہ

پہ رویا ولیدل، ہغوی دَ اور پہ شان زلیدُونکی سرے، آسمانی رنگے اُو دَ گُوگرو پہ شان

زیرے زغرے ئے آغوستے وے۔ اُو دَ آسُونو سرونہ ئے دَ مزرو دَ سرونو پہ شان وُو اُو

دَ خُلے نہ ئے اور، لُوگے اُو گُوگرو راوتل۔ ﴿۱۸﴾ دا درے آفتونہ لکہ اور، لُوگے اُو گُوگرو

چہ دَ ہغوی دَ خُلے نہ راوتل، پہ ہغو ئے دریمہ حصہ بنی آدم مړہ کرل۔ ﴿۱۹﴾ دَ آسُونو

طاقت پہ خُلے اُو پہ لکو کبیسے ہم وو خکہ چہ لکی ئے دَ مارانو پہ شان وے چہ سرونہ

ئے وُو اُو پہ ہغو ئے خلق عذابول۔

﴿۲۰﴾ باقی پاتے شوپے خلق چہ پہ دے آفتونو کبیسے مړہ شوی نہ وُو دَ خپلو عملُونو نہ

تویہ ونہ ویستہ اُو نہ ئے دَ شیطانانو اُو دَ سرو زرو، سپینو زرو، دَ کوپو، دَ کانو اُو دَ

لرگو نہ دَ جوړ شوی بُتانو دَ عبادت کولو نہ توبہ ویستلہ، کوم بُتان چہ کتلے نہ شی، نہ

اؤریدلے شی اُو نہ خوزیدلے شی۔ ﴿۲۱﴾ اُو نہ ہغوی دَ خپلو قتلُونو، دَ خپلے جادوگری،

خپلے حرامکاری، اُو نہ ئے دَ خپلو پاکو نہ توبہ ویستلہ۔

۱۰ ﴿۱﴾ بیا ما یوه بله طاقتوره فرېستہ له آسمان نه په راځوزیدو ولیده چه په ورېخ کښے ئے خپل ځان نغښتے وو اُو چه د بُوپئی ټال ئے په سر وو، څیره ئے د نمر په شان ځلیده اُو پښے ئے د اور د ستنو په شان وے. ﴿۲﴾ اُو د هغه په لاس کښے یو ورکوټے پرانستلے کتاب وو. هغه ښی پښه په سمندر کیښودله اُو گسه پښه ئے په مزکه کیښودله. ﴿۳﴾ بیا هغه د مزرې د غرمبا په شان یوه لویه چغه وویستله اُو کله چه هغه چغه کرلے نو اووه تندرُونه وگړزیدل. ﴿۴﴾ ما د هغو اوو تندرُونو د آوازونو نه پس لیکل خو ما د آسمان نه دا آواز واوړیدو چه ”دا پټ وساته، هر څه چه اوو تندرُونو وئیلی دی، دا مه لیکه.“

﴿۵﴾ بیا هغه فرېستہ چه ما په سمندر اُو مزکه ولاړه لیدلے وه هغه خپل ښی لاس آسمان ته اوچت کړو. ﴿۶﴾ اُو په هغه چا ئے قسم وخورلو چه تل تر تله ژوندے دے اُو په آسمان، مزکه، سمندر اُو په دوی کښے ئے هر څه پیدا کړی دی چه ”اوس نور پیل نه دے په کار! ﴿۷﴾ خو هر کله چه د اوومے فرېستے د سُرنا غبرولو وخت راځی نو د خُدائے پټ مطلب لکه څنگه چه هغه خپلو خادمانو نبیانو ته زیرے ورکړے دے، به پوره شی.“

﴿۸﴾ هغه آواز چه ما له آسمان اوړیدلے وو، ما سره بیا په خبرو شو اُو وئے وئیل چه ”لاړ شه اُو په سمندر اُو په مزکه ولاړے فرېستے د لاسه هغه پرانستلے کتاب واخله.“

﴿۹﴾ نو بیا زه هغه فرېستے ته لاړلم اُو ورته مے ووئیل چه ما له هغه پرانستلے ورکوټے کتاب راکړه. نو هغه ووئیل چه ”واخله اُو وئے خوره، دا به ستا خیته ترخه کړی سره د دے چه ستا په ځله کښے به ئے خوند لکه د شاتو خوږ وی.“

۱۰) نو ما هغه ورکوټې پرانستلې کتاب د فرېستې د لاسه واخستو او ومې خوړلو او په خُله ئې لکه د شاتو خوند راکړو خو چه مې تير کړو نو زما خيټه ئې ترخه کړه. ۱۱) بيا هغوئ ما ته ووئيل چه ”ضروري دى چه بيا په پيرو خلقو او قومونو او ژبو او بادشاهانو ته پيشن گوئى وکړې.“

دوه گواهان

۱۱) ما ته د گز په شان يوه اوږده لېسته راکړې شوه او راته ئې ووئيل چه ”اوس پورته شه او د خُدائې کور او قُربان گاه کچ کړه او د عبادت کوونکو تعداد شمار کړه. ۱۲) خو د خُدائې د کور بهرنې غولې مه کچ کوه ځکه چه هغه غيرو قومونو له ورکړې شوې دې او هغوئ به دا پاک بنا تر دوؤ څلوېښتو مياشتو پورې پايمال کړي. ۱۳) او زه به خپل دوه گواهان د ټاپ جامې آغوستې د پيشن گوئى د پاره مقرر کړم او دوى به تر دولس سوه شپيټه ورځو پورې نبوت کوي.“

۱۴) دا هغه دوه د بښونې ونې او دوه د پيوټونه دى کوم چه د مزکې د مالک د وړاندې ولاړ دى. ۱۵) که څوک دوى ته نقصان رسول غواړي نو د دوى د خُله نه اور راوړي او د دوى د بښمنان به ونغړي او دغه شان به هغه هر څوک چه دوى ته نقصان رسول غواړي، مړه شي. ۱۶) دوى اختيار لري چه آسمان بند کړي چه بيا د دوى د نبوت په دور کېښې باران ونه شي، او دوى هم اختيار لري چه له اوبو نه وينې جوړې کړي او په مزکه د خپلې مرضي په مطابق آفتونه راوړي.

۱۷) او چه دوى خپله گواهي پوره کړي نو د عالم ارواح نه به ځنگلي ځناور راوړي او د دوى سره به جنگ ونبښلوي او غالب به شي او مړه به ئې کړي. ۱۸) او د هغوئ لاشونه به د لويې بنا په کوڅو کېښې پراته وي، چرته چه د هغوئ مالک هم په سولې شوې وو، چه د مثال په طور ورته سدوم او مصر وئيلې شي. ۱۹) تر درې نيمو ورځو

پورے بہ خلق، دَ ہر خیل، دَ ہرے ژبے اُو دَ ہر قوم دَ دوی لاشونو ته گوری اُو دَ دوی دَ لاشونو دَ بنخولو اجازت بہ ورنہ کری. ﴿۱۰﴾ دَ مزکے ټول خلق بہ ورته په سترگو کبښے خاندی اُو خوشحالی بہ کوی اُو یو بل ته بہ دالی ورکوی ځکه چه دغو دوو نبیانو دَ مزکے ټول خلق عذابول. ﴿۱۱﴾ خو دَ درے نیمو ورځو نه پس خدائے په هغوی کبښے دَ ژوندون رُوح واچولو اُو هغوی په خپلو پښو ودریدل اُو چا چه دا ولیدل، هغه ټول ویریدل. ﴿۱۲﴾ بیا دوی یو اُوچت آواز له آسمان نه واؤریدو چه وئیل ئے چه ”دلته راشی!“ اُو هغوی په ورځو کبښے آسمان ته لاپل اُو دُښمنانو هغوی ته کتل. ﴿۱۳﴾ هم په دغه وخت یوه سخته زلزله راغله، دَ ښار لسمه حصه راوغورزیدله اُو اووه زره کسان په دے زلزله کبښے هلاک شول اُو نورو په ویره کبښے دَ آسمانی خدائے ثنا وئیله.

﴿۱۴﴾ دویم افسوس تیر شو خو دریم زر راتلونکے دے.

اُوومه سُرنا

﴿۱۵﴾ بیا اوومه فرښتے خپله سُرنا وغږوله اُو په آسمان کبښے په زوره دا چغے واؤریدے شوے چه : ”دَ دُنیا بادشاهی زموږ دَ رب اُو دَ هغه دَ مسیح ده اُو هغه به تل تر تله حکومت کوی!“ ﴿۱۶﴾ اُو هغه څلیریشْت مشران چه دَ خدائے دَ وړاندے په خپلو تختونو ناست وُو، هغوی پرمخے په سجده پریوتل اُو دَ خدائے دا ثنا ئے ووئیله چه :

﴿۱۷﴾ ”ائے ربه خدایه! القادره! موږ ستا شکر کوو، ته چه ئے اُو چه وے، ځکه چه تا خپل لوئے طاقت اُو بادشاهی په لاس کبښے واخیسته. ﴿۱۸﴾ قومونه په قهر شول ځکه چه ستا دَ قهر وخت راغلے دے، دَ مړو دَ عدالت کولو وخت راغلے دے، ستا دَ خادمانو نبیانو دَ اجر وخت راغلے دے، اُو ستا دَ پاکانو اُو دَ هغه ټولو لویو اُو وړو وخت چا چه ستا دَ نوم عزت کولو. اُو دَ هغو دَ تباہ کیدلو وخت راغلے دے چه ئے مزکه تباہ کوی.“

۱۹) په آسمان کښې د خدائې کور پرانستې شو او په هغه کښې د هغه د وعدې صندوق ښکاره شو، نو بیا د بریښنا شغلې، د تندر گږزا، زلزله او د بلی طوفان راغې.

ښځه او اژدها

۱۲) بیا په آسمان کښې یوه لویه نخښه ښکاره شوه چه یوه ښځه وه چه نمر ئې لکه جامې آغوستې وو او سپوږمۍ د هغې تر پښو لاندې وه او په سر ئې د دولسو ستورو تاج وو. ۲) هغې د حمل د تکلیف له کبله د زوزاد پیدا کیدو چغې وهلې.

۳) بیا یوه بله نخښه په آسمان کښې ښکاره شوه چه یوه غټه سره اژدها وه چه اووه سرونه او لس ښکرونه ئې وو او په سرونو ئې اووه تاجونه وو. ۴) او هغه په خپله لکۍ دریمه حصه ستوری له آسمان نه راکښل او په مزکه ئې راغورزول. اژدها د هغې لنگیدونکې ښځې په وړاندې ودریده د دې د پاره چه هر کله چه د هغې ښځې بچې وشي چه دا ئې لوار تیر کړی. ۵) د هغې زوئې پیدا شو چه په ټولو قومونو به د اوسپنې د امسا په زور حکومت کوی. خو د هغې بچې خدائې او د هغه تخت ته سمدستی وخیژولې شو. ۶) او ښځه په خپله بیابان ته وتښتیدله چرته چه د هغې د پاره خدائې ځائې تیار کړې وو چه هلته تر دولس سوه شپیتو ورځو پورې پاتې شی.

۷) بیا په آسمان کښې جنگ ونښتو. میکائیل او د هغه فرښتو د اژدها سره جنگ جوړ کړو. او اژدها او د هغه فرښتو جنگ وکړو. ۸) خو هغوی فتح ونه موندله او په آسمان کښې د هغو د پاره ځائې نه وو. ۹) نو دا لویه اژدها لاندې راوغورزولې شوه، دا هغه زور مار چه شیطان یا ابلیس بللې شی چه ټول عالم غلوی، هغه د خپلو فرښتو سره لاندې مزکې ته راگزار کړې شو.

۱۰) بیا ما په آسمان کښې یو اوچت آواز په دې شان واوریډو چه ”اوس خلاصون او

قُدْرَتِ اَوْ زَمُونِبَرِ دَ خُدَائِي بادشاهی راغلی ده اَوْ دَ هَغَهْ دَ مَسِيحِ اِخْتِيَارِ، حُكْهَ چَه زَمُونِبَرِ
 پَه وِرُونِو اِلْزَامِ لِكُونِكِي چَه شِپِه اَوْ وِرْغِ زَمُونِبَرِ دَ خُدَائِي پَه مَخْكَبِي پَرِي اِلْزَامِ لِكُونِي،
 لَه اَسْمَانِ نَه كُذَارِ كِرِي شَوِي دِي. (۱۱) خُو زَمُونِبَرِ وِرُونِه پَه هَغَهْ دَ كِپُورِي دَ وِينِي پَه
 وِسِيلِه اَوْ گَوَاهِي دَ كَلَامِ پَه وَجِهِ غَالِبِ شَوْلِ، اَوْ خِيَلِ خَانِ ئِي هَمِ عَزِيذِ وَنَهْ كِنَلُو تَرِ دِي
 چَه مَرِكِ ئِي هَمِ قَبُولِ كِرُو. (۱۲) نُو اَتِي اَسْمَانُونُو! اَوْ دَ هَغَهْ اَوْسِيدُونِكُو خَلْقُو! بِنَادِي
 كُوِي، خُو اَتِي مَزَكِي اَوْ سَمَنْدَرِه! اَفْسُوسِ چَه اِبْلِيَسِ پِيرِ پَه غُصَه تَاسُو تَه بِنَكْتَه رَاغِي
 حُكْهَ چَه هَغَه خَبَرِ دِي چَه وَخْتِ ئِي لِنِي دِي.

(۱۳) كَلِهَ چَه اَزْدَهَا خِيَلِ خَانِ پَه مَزَكِه رَاغُورِزِيدَلِي وِلِيدُو نُو هَغَه بِنَخِي پَسِي شُو چَه
 زُوئِي ئِي رَاوِرِي وُو. (۱۴) خُو بِنَخِي تَه دَ عَقَابِ دُوِه لُوئِي وِزْرُونِه وِرِكِرِي شَوْلِ چَه
 هَغَه پَه بِيَابَانِ كَبِي هَغَه خَائِي تَه وَالْوَزِي چِرْتَه چَه بَه هَغَه لَه مَارِ نَه تَرِ دَرِي نِيْمِ كَالُو
 پُورِي مَحْفُوظَه وَسَاتَلِي شِي. (۱۵) مَارِ دَ خِيَلِي خُلِي نَه دَ اَوِيو يُو سِيلابِ وِبِهِيُولُو چَه
 هَغَه بِنَخِي پَه كَبِي يُو سِي. (۱۶) خُو مَزَكِي دَ بِنَخِي مَدَدِ وِكِرُو، خِيَلِه خُلِي ئِي وَازِه كِرِه
 اَوْ دَ اَزْدَهَا دَ خُلِي هَغَه سِيلابِ ئِي تِيرِ كِرُو. (۱۷) پَه دِي اَزْدَهَا هَغَه بِنَخِي تَه نُورِ هَمِ پَه
 غُصَه شُو اَوْ دَ هَغِي دَ نُورِ نَسْلِ سِرِه دَ جِنِكِ دَ پَارِه لَارُو، دَا هَغَه خَلْقِ دِي چَه دَ خُدَائِي
 حُكْمُونِه مَنِي اَوْ دَ عِيَسِي شَهَادَتِ سَاتِي. (۱۸) اَزْدَهَا دَ سَمَنْدَرِ پَه غَارِه وِدْرِيدِه.

دوه خنگلی خناور

۱۳ (۱) بِيَا مَا لَه سَمَنْدَرِ نَه يُو خَنِكَلِي خَنَاورِ پَه رَاوَتُو وِلِيدُو. دَ هَغَه لَسِ بِنَكْرُونِه اَوْ
 اُووَهْ سَرُونِه وُو، اَوْ دَ هَغَه پَه بِنَكْرُونُو لَسِ تَاچُونِه وُو اَوْ پَه هَرِ سَرِئِي دَ كَفَرِ يُو نُومِ وُو.
 (۲) مَا چَه كُومِ خَنِكَلِي خَنَاورِ وِلِيدُو، هَغَه دَ پَرَانِكِ پَه شَانِ وُو خُو دَ هَغَه پَبِنِي دَ مِيلُو پَه
 شَانِ وِي اَوْ خُلِي ئِي دَ مَزَرِي پَه شَانِ وِه. اَزْدَهَا هَغَه لَه خِيَلِ طَاقَتِ، بادشاهی اَوْ لُوئِي
 اِخْتِيَارِ وِرِكِرُو. (۳) دَ هَغَه يُو سَرِ دَ مَرِكِي يُو كُذَارِ خُوپَلِي وُو خُو هَغَه دَ مَرِكِي پَرِهَرِ ئِي

جوړ شوی وو او ټوله دُنیا په هغه ځناور پسې په حیرانتیا لاړه. ﴿٤﴾ سپرو هغه اژدها ته سجده وکړه ځکه چه هغه خپل اختیار ځنگلی ځناور ته ورسپارلې وو، هغوی ځناور ته هم سجده وکړه او دا ئې ووئیل چه ”څوک د دې ځناور په شان دې، او څوک ورسره جنگیدلې شی؟“

﴿٥﴾ ځنگلی ځناور ته دا اختیار ورکړې شو چه غټې غټې او د کُفر خبرې وکړې، او تر دوه څلویښتو میاشتو پورې د حکومت واک ورکړې شو. ﴿٦﴾ هغه په خدائې پورې د کُفر خبرې وکړلې او د خدائې نوم او د هغه د آستوگنې ځائې او آسمانی مخلوق ته ئې کنځل شروع کړل. ﴿٧﴾ هغه ته دا هم اختیار ورکړې شو چه د پاکانو سره جنگ وکړې او پرې غالب شی، او په ټولو خیلونو او خلقو، ژبو او قومونو اختیار ورکړې شو. ﴿٨﴾ او په مزکه ټول اوسیدونکی به هغه ته سجده وکړې بې له هغو نه د چا نومونه چه هغه حلال شوی گپوری د ژوندون په کتاب کښې له ازل نه لیکلې دی.

﴿٩﴾ څوک چه اوریدې شی هغه د واوری. ﴿١٠﴾ چا ته چه قیدیدل وی هغه به قید شی، چا ته چه په توره قتل کیدل وی نو هغه به په توره قتل شی. په دې کښې د پاکانو زغم او ایمان په کار دې.

﴿١١﴾ بیا ما یو بل ځنگلی ځناور ولیدو چه له مزکې نه راووتو، هغه د گپوری په شان دوه ښکرونه لرل خو د اژدها په شان ئې خبرې کولې. ﴿١٢﴾ هغه د اولنی ځنگلی ځناور ټول اختیار د هغه په مخ کښې چلوی او هغه به مزکه او د هغه اوسیدونکی مجبور کړی چه هغوی اول ځنگلی ځناور ته سجده وکړې چه د چا د مرگی پرهر چه جوړ شوی وو. ﴿١٣﴾ او هغه لوتې معجزې کولې تر دې چه د خلقو په وړاندې د آسمان نه مزکې ته اور وروی. ﴿١٤﴾ او هغه له دا اختیار ورکړې شو چه د هغه ځنگلی ځناور په وړاندې معجزې وکړې او د مزکې اوسیدونکی وغلوی او هغوی دې ته تیار کړی چه د هغه ځنگلی ځناور په شان یو بُت جوړ کړی چه د توره گزار ئې خوړلې وو خو بیا هم

ژوندې وو. (۱۵) اؤ هغه له دا اختيار هم وركړې شو چه د اولني ځنگلي ځناور په بت كښې ساه واچوي چه خبرې هم وكړي اؤ هغه ټول كسان چه ورته سجده نه كوي، مړه كړي. (۱۶) اؤ دا چه هغه په لويو وړو، شته منو اؤ غريبانو، غلامانو اؤ آزادو په بني لاس يا په تندي يوه نخښه ولگوي. (۱۷) اؤ هېچا ته تر هغه د خه آخستلو يا خرڅولو اجازت نه وي تر څو چه د دې ځنگلي ځناور نخښه، نوم يا د نوم شمار پرې نه وي.

(۱۸) دغه د حكمت كنجي ده اؤ هر هغه څوك چه پوهه لري هغه د د ځناور د نوم شمار كړي، دا شمار د يو سړي دې اؤ د هغه د شمار حساب شپږ سوه شپږ شپيته دې.

د يو لك څلور څلويښت زره كسانو حمد

۱۴ (۱) بيا ما وليدل چه د صيون په غره گډوډرې ولاړ وو چه ورسره يو لك څلور څلويښت زره كسان وو چه په تندو ئې د هغه نوم اؤ د هغه د پلار نوم ليكلې وو. (۲) ما د آسمان نه يو آواز واوريډو چه د سيلابي اوبو يا د تندر په شان وو، دا داسې آواز وو لكه چه پير خلق ستارونه غږوي. (۳) هغوي هلته د تخت اؤ د څلورو حيواناتو اؤ مشرانو په وړاندې يو نوې حمد وييلو اؤ دا حمد به له هغه يو لك څلور څلويښت زرو كسانو نه چه په بيعه آخسته شوي وو، بل هېچا زده كولې نه شو. (۴) دا هغوي دي چه د بنځو سره ئې خپل ځان ككړ كړې نه دې اؤ خپل ځانونه ئې پاك ساتلي وو اؤ دوي په گډوډري پسې ځي هر چرته چه هغه ځي. دوي د خدائې اؤ د گډوډري د پاره له بني آدمو نه اولنې ميوې په طور آخسته شوي دي. (۵) هغوي هېچرې دروغ نه وييل اؤ هغوي پاك دي.

د دريو فرښتو پيغام

(۶) بيا ما د آسمان په مينځ كښې يوه فرښته په الوتو وليده چه په مزكه ئې هر قوم اؤ

خیل، ژبے اُو خلقو ته د تل زیرے ورکولو. ﴿٧﴾ هغے په زوره چغے کرے چه ”د خدائے نه ویربرئ اُو د هغه ثنا وایئ حُککه چه هغه وخت راغله دے چه هغه عدالت کوی. اُو هغه ته سجده وکړئ چه آسمان اُو مزکه، سمندر اُو د اوبو چینے ئے پیدا کرے دی!“

﴿٨﴾ اُو هغه پسه دویمه فریسته راغله اُو هغے چغے کرے چه ”پریوتو! هغه لوئے بابل پریوتو چه په ټولو قومونو ئے د خپلے حرام کارئ قهرژن شراب خبلی دی!“

﴿٩﴾ اُو بیا ورپسه دریمه فریسته راغله اُو داسه چغے ئے کرلے، ”هر هغه خوک چه خنگلی خناور ته اُو د هغه بُت ته سجده کوی اُو د هغه نخبنه په تندی یا په لاس لگوی، هغه د د خدائے د قهر شراب وخبنی کوم چه هغه په ټینگ طور د خپل غضب په پیالی کبسه تیار کړی دی. هغه به د پاکو فریستو اُو د گپوری په وړاندے په اور اُو د گوگړو په شغلو کبسه عذابولے شی. ﴿١١﴾ اُو د هغوی د عذاب لوگے به تل تر تله راخیژی اُو هر هغه خوک چه خنگلی خناور یا د هغه بُت ته سجده کوی یا د هغه د نوم نخبنه آخلی، هغوی به نه خو د شپه اُو نه د ورخے آرام بیا مومی.“

﴿١٢﴾ په دے کبسه د پاکانو زغم دے، هغوی چه د خدائے حکمونه منی اُو د عیسی وفادار پاتے کیری.

﴿١٣﴾ اُو ما له آسمان نه یو آواز واوړیدو چه وئیل ئے، ”دا ولیکه! بختور دی هغه خوک چه له دے نه پس به په مالک کبسه مره کیری!“

اُو رُوْحُ الْقُدُسِ وائی چه ”هو، حُککه چه له دے نه پس به هغوی له تکلیفونو نه په آرام وی، ولے چه د دوی عملونه به ورسره وی.“

دَ دُنیا لُو کیدل

﴿١٤﴾ اُو بیا چه ما وکتل نو یوه سپینه وریخ رابنکاره شوه اُو چه په هغه څوک ناست وو هغه دَ ”ابن آدم په شان“ وو. دَ هغه په سر دَ سرو زرو تاج وو اُو په لاس کبښه ئه تیره لور وو. ﴿١٥﴾ یوه بله فرېسته دَ خُدائے له کور نه بهر راووتله اُو په وریخ ناست ته ئه په اُوچت آواز چغه کړه چه ”خپل لور وروغزوه اُو وریبه، ځکه چه دَ فصل وخت راغله دے اُو دَ مزکے فصل پوخ شو.“ ﴿١٦﴾ نو هغه چه په وریخ ناست خپل لور مزکے ته ورواچولو اُو دَ هغه فصل وریبلے شو.

﴿١٧﴾ بیا یوه بله فرېسته دَ خُدائے له آسمانی کور نه راووتله اُو دَ هغه سره هم یو تیره لور وو.

﴿١٨﴾ اُو بیا یوه بله فرېسته له قُربانگاه نه راووتله، دا هغه فرېسته وه چه په اور اختیار لری، اُو هغه دَ تیره لور لرونکی ته چغه کړله چه ”خپل لور ورواچوه اُو په مزکه دَ انگورو دَ بُوتی فصل راغونډ کړه ځکه چه انگور ئه پاخه دی.“ ﴿١٩﴾ نو هغه فرېسته خپل لور ورواچولو اُو په مزکه ئه دَ انگورو دَ بُوتی فصل راټول کړو اُو هغه ئه دَ خُدائے دَ غضب په هغه لویه گانې کبښه ورواچولو. ﴿٢٠﴾ انگور ئه له ښار نه بهر په گانې کبښه دَ پښو دَ لاندے کړه شول اُو تر درے سوه کلومیتره پورے له گانې نه دَ آسونو تر واگو پورے وینه وبیدلے.

فرېسته دَ آخری آفتونو سره

١٥ ﴿٢١﴾ بیا ما په آسمان کبښه یوه لویه اُو عجیبه نخښه ولیدله، اووه فرېسته وے چه ورسره له ټولو نه آخری اووه آفتونه وو، په دے آفتونو دَ خُدائے قهر ختم شو.

۲) ما ولیدل چہ دَ شیشے دَ سمندر پہ شان چہ اور پہ کبے گد شوے وو، اُو دَ شیشے دَ سمندر سرہ ہغہ خلق چہ پہ خنگلی خُناور اُو دَ ہغہ دَ بُت اُو دَ ہغہ دَ نُوم پہ شمار غالب شوی وُو۔ دَ ہغوی پہ لاس کبے ہغہ ستارونہ وُو چہ خدائے ورلہ ورکری وُو۔ ۳) ہغوی دَ خدائے دَ غلام موسیٰ اُو گپوری حمدونہ داسے وئیل :

”اے مالکہ قادر مُطلق خدایہ! ستا کارونہ لوئے اُو عجیبہ دی اُو ستا لارے دَ حق اُو ربتیا دی، اے دَ قومونو بادشاہ! ۴) خوک بہ ویرہ ونہ کپی اُو ستا دَ نُوم لوئی بہ ونہ کپی؟ حکہ چہ تہ یواخے پاک یئے۔ ٲول قومونہ بہ راشی اُو ستا پہ وړاندے بہ سجدہ وکری حکہ چہ دا صفا بنکارہ شوی دی چہ ستا ٲولے فیصلے دَ صداقت دی۔“

۵) اُو لہ دے نہ پس ما ولیدل چہ پہ آسمان کبے دَ شہادت دَ خیمے پاک خائے پړانستے شو، ۶) اُو دَ ہغے نہ اووہ فربتے دَ اوو آفتونو سرہ راوتلے اُو ہغوی مہینے جامے آغوستے وے چہ صفا اُو خَلقیدونکے وے اُو پہ سینوئے دَ سرو زرو سینہ بندونہ وُو۔ ۷) بیا پہ خلورو حیوانانو کبے یو ہغہ اوو فربتو تہ اووہ دَ سرو زرو جامونہ ورکړل چہ دَ خدائے دَ قہر نہ پک وُو، دَ ہغہ خدائے چہ تل تر تلہ بہ ژوندے وی۔ ۸) اُو دَ خدائے کور دَ خدائے دَ جلال اُو قُدرت لہ لوگی نہ پک شو اُو تر ہغے ہیخوک ورننوتے نہ شو تر خو چہ دَ اوو فربتو اووہ آفتونہ پورہ شوی نہ وُو۔

دَ خدائے دَ قہر جامونہ

۱۶) بیا ما دَ خدائے لہ کور نہ یو اُوچت آواز واؤریدو چہ ہغہ اوو فربتو تہ ئے وئیل چہ ”لارے شی اُو دَ خدائے دَ قہر اووہ جامونہ پہ مزکہ توئی کری۔“

۲) نو اولہ فربتہ لارہ اُو پہ مزکہ ئے خپل جام توئے کپو اُو دَ ناسور خوراکی دانے پہ ہغہ خلقو بنکارہ شوے چہ دَ خنگلی خُناور نخبہ ئے لرلہ اُو ہغہ بُت تہ ئے سجدہ

کړې وه.

۳) اَو دویمې فرېستې خپل جام په سمندر کېسې توتې کړو اَو د هغه اوبه د مړی د وینې په شان شوې اَو په سمندر کېسې هر زنده سرې مړ شو.

۴) اَو دریمې فرېستې خپل جام په دریاونو اَو په چینو کېسې توتې کړو اَو وینې شول. ۵) بیا ما واوړیدل چه د اوبو فرېستې ووئیل چه ”اَئې قُدوسه خدایه! تَه چه یئې اَو وې، تَه په خپل عدالت کېسې صادق یئې. ۶) ځکه چه هغوی د پاکانو اَو ستا د نبیانو وینې توتې کړې دی اَو تا هغوی ته د څېشلو د پاره وینې ورکړې، هغوی د دې لایق دی.“ ۷) اَو ما د قُربانگاه چغه واوړیده، هو مالکِ خدایه! تَه په ټولو قادر یئې، ستا ټولې فیصلې رېستینې اَو په حقه دی.

۸) اَو څلورمې فرېستې خپل جام په نمر توتې کړو اَو دا اختیار ورله ورکړې شو چه په خپلو شُغو خلق وسیزی. ۹) اَو هغوی بد بد وسوزیدل خو هغوی د خدائې په نوم کُفر ووئیل چه د دې آفتونو د نازلولو اختیار لری، اَو هغوی د توبه ایستلو نه انکاری شول اَو نه ئې د هغه ثنا ووئیله.

۱۰) اَو پینځمې فرېستې د ځنگلی ځناور په تخت خپل جام توتې کړو اَو د هغه په بادشاهې کېسې تیاره شوه. اَو خلقو د درد نه خپلې ژبې چیچلې، ۱۱) خو هغوی د خپل درد اَو د ناسور په وجه آسمانی خدائې ته کُفر ووي، اَو ځه چه هغوی کړی وُو، له هغه نه ئې توبه ونه کړله.

۱۲) اَو شپږمې فرېستې خپل جام د فرات په لوتې دریا کېسې توتې کړو اَو د هغه اوبه وچې شوې چه د نمر خاتَه د بادشاهانو د پاره لار تیاره شی. ۱۳) بیا ما ولیدل چه د اژدها د ځنگلی ځناور اَو د دروغژن نبی د ځلې نه د چیندخانو په شان درې ناپاک رُوځونه راووتل. ۱۴) دا ناپاک رُوځونه وُو چه مُعجزې بنئې، هغوی د دې د پاره ځی

چه دَ دُنیا ټول بادشاهان دَ خُدائے القادر دَ لوئے ورخے دَ جنگ دَ پاره راجمع کړی.

۱۵ ”گورئ، دَ غل په شان درخُم! بختور دے هغه چه بيدار وی او جامے ئے آغوستے وی خُکه چه هغه به بريند نۀ شی او خلق به دَ هغه شرم ونۀ وینی!“

۱۶ نو هغوی بادشاهان هغه خُدائے ته راجمع کړل چه په عبرانی کبښے ورته ارمگدون وائی.

۱۷ بیا اوومے فرښتے خپل جام په باد توئے کړو او دَ خُدائے دکور له تخت نه یو اوجت آواز راغے چه هغه وئیل چه ”دا وشوه!“ ۱۸ له دے نه پس دَ بريننا شُغلے او دَ تندر گړزا او یوه دومره سخته زلزله راغله چه دَ بنی آدم دَ پیدایښت راسے چرے هم نۀ وه راغلے. ۱۹ او هغه لوئے ښار په درے خایه تقسیم شو او دَ دُنیا ښارونه ونړیدل، او خُدائے ته لوئے بابل رایاد شو بلکه دَ خپل غضب او قهر دَ شرابو نه پکه پیاله ئے هغه له ورکړه. ۲۰ هره یوه جزیره غایبه شوه او یو غر هم لیدے نۀ شو. ۲۱ او په بنی آدمو له آسمان نه تقریباً پنخوس کیلو وزن برابر ږلئ ووریدله او هغوی دَ ږلئ په آفت خُدائے ته کُفر ووئیل خُکه چه هغه آفت پیر سخت وو.

مشهوره کنجری

۱۷ بیا هغه اووه فرښتے چه جامونه ئے نیولی وُو، په هغوی کبښے یوه ما له راغله او وئے وئیل چه ”راخه! چه زۀ درته دَ هغے لوئے کنجری سره کیدونکے عدالت وښایم چه دَ پیرو سمندرُونو دَ پاسه په تخت ناسته ده. ۲۰ دَ مزکے بادشاهانو دَ هغے سره بدکاری کړے ده او دَ هغے دَ حرامکاری په شرابو دَ دُنیا ټول خلق نشه شوی دی.“

۲۱ او دَ خُدائے رُوح په ما غلبه وکړه او دَ هغه فرښتے زۀ بیابان ته بوتلم. هلته ما یوه

بئخہ ولیدہ چہ پہ یو قرمزی رنگ خنگلی خُناور سورہ وہ. دَ هغہٗ پہ ٲول بدن دَ کُفر نومُونہ لیکلی وُو اُو اُووہٗ سُرُونہ اُو لس بئکُرُونہ ئے وُو. (۴) هغه بئخے ارغوانی قرمزی رنگ جامے آغوستے وے چہ دَ سرو زرو پہ کالو، جواہراتو اُو مرغلرو ٲولے شوے وہ. دَ هغے پہ لاس کبئے دَ سرو زرو ٲیالہ وہ چہ دَ بے حیائی اُو دَ هغے دَ حرامکاری دَ ناپاکئی نہ ٲکھ وہ. (۵) اُو دَ هغے پہ تندی یو نُوم لیکلے وو چہ راز دے: ”لوائے بابل، دَ کنجرو اُو دَ دُنیا دَ هرے بے حیائی مور.“ (۶) اُو ما ولیدل چہ هغه بئخہ دَ ٲاکانو پہ وینہ اُو دَ عیسیٰ دَ شہیدانو پہ وینہ پہ نشہ وہ.

کلہ چہ ما هغه ولیدہ نو زہٗ ٲیر حیران شوم. (۷) خو فربتے راتہ ووئیل چہ ”دا تہٗ دومرہ ولے حیران یئے؟ زہٗ بہ درتہ دَ دے بئخے اُو دا چہ پہ کُوم خنگلی خُناور سورہ دہ چہ اُووہٗ سُرُونہ اُو لس بئکُرُونہ لری، راز بئکارہ کریم. (۸) کُوم خنگلی خُناور چہ تا ولیدو، هغه دے چہ ژوندے وو خو اوس ژوندے نہٗ دے، هغه بہ دَ عالم ارواح نہ راخیژی اُو ہلاک بہ شی. اُو پہ دُنیا کبئے هغه خلق چہ دَ چا نومُونہ چہ لہ ازل نہٗ دَ ژوندون پہ کتاب کبئے نہٗ دی لیکلی شوی، هغویٗ بہ دَ خنگلی خُناور پہ لیدو حیران شی خُکھ چہ هغه یو وخت ژوندے وو خو اوس ژوندے نہٗ دے، خو بیا بہ ہم بئکارہ شی.

(۹) اُو پہ دے ٲوہیدلو دَ ٲارہ ٲیر حکمت پہ کار دے. دا اُووہٗ سُرُونہ هغه اُووہٗ غُرُونہ دی چہ دا بئخہ ٲرے ناستہ دہ، خو دوئی ہم اُووہٗ بادشاہان دی (۱۰) چہ ٲینخہٗ ٲخوا تیر شوی دی اُو یو ژوندے دے اُو یو بل بہ راخی اُو کلہ چہ هغه راشی نو هغه بہ دَ لبر وخت دَ ٲارہ وی. (۱۱) اُو هغه خنگلی خُناور چہ یو وخت ژوندے وو اُو اوس ژوندے نہٗ دے، هغه اتم بادشاہ دے، خو بیا ہم هغه لہ اُوو نہٗ یو دے اُو هغه بہ ہلاک شی.

(۱۲) کُوم لس بئکُرُونہ چہ تا ولیدل، هغه لس بادشاہان دی چہ هغویٗ لا حکومت نہٗ دے شروع کرے، خو هغویٗ بہ دَ یوے گینتے دَ ٲارہ دَ خنگلی خُناور سرہ دَ بادشاہی اختیار ومومی. (۱۳) خُکھ چہ دَ هغه ٲولو یو مقصد دے چہ خیل طاقت اُو اختیار خنگلی خُناور

تہ ورکری. (۱۴) هغوی به د گڈوری سره جنگ وکری خو گڈوری به په هغوی غالب شی حُکَ چه هغه د مالکانو مالک اُو د بادشاهانو بادشاه دے، اُو هغوی هم ورسره دی چه بللی شوی، غوره شوی اُو وفادار دی.

(۱۵) بیا هغے ما ته ووئیل چه ”تا چه کوم سمندر ولیدو چه لویه کنجری پرے ناسته وه، دا د خلقو جمیعتونه، قومونه اُو ژبے دی. (۱۶) هغه لس بنکرونه چه تا ولیدل، هغه به سره د خنگلی خُناور له دے کنجری سره دُبنمی کوی، هغوی به دا برینده اُو بریاده کری اُو د هغے غوبنه به وخورى اُو په اور به ئے ایرے کری. (۱۷) حُکَ چه خُدائے د دوی په زړونو کبے دا خبره اچولے ده چه دوی به په یو زړه د خُدائے د مقصد د پوره کولو د پاره خنگلی خُناور ته د خپلے بادشاهے اختیار ورکری، تر خو چه د خُدائے کلام پوره نه شی.

(۱۸) دا بنخه چه تا ولیده هغه لوتے بنار دے چه د مزکے په بادشاهانو حکومت کوی.

د بابل بربادی

۱۸ (۱) له دے نه پس ما یوه بله فرسته له آسمان نه په راكوزیدو ولیدله اُو د هغے لوتے اختیار وو اُو مزکه د هغے په جلال رپا شوه. (۲) بیا هغے په اوجت آواز چغه کړه، ”پریوت! لوتے بابل پریوتو! هغه د شیطانانو کور، د ټولو ناپاکو روحونو اډه، اُو د کرک ناکو اُو مُردارو مارغانو کور دے. (۳) حُکَ چه ټولو قومونو د هغے د بدکاری شراب خبلی دی، د دُنیا بادشاهانو د هغے سره بدکاری کړے ده، اُو د دُنیا سوداگرانو د هغے د مستی په سبب دولت راغونډ کړو.“

(۴) بیا ما له آسمان نه یو بل آواز واوړیدو چه وئیل ئے: ”ائے زما خلقو! له دے نه رابهر شی چه د دے په گُناهُونو کبے شریک نه شی اُو چه د هغے په آفتونو کبے

شامل نہ شی۔ ﴿۵﴾ حُکھ چہ دَ ہغے گُناہونہ تر آسمانہ رسیدلی دی اُو خُدائے دَ ہغے بدے چارے ہیرے کرے نہ دی۔ ﴿۶﴾ ہغے تہ دَ خپلو کرو بدلہ ورکری، ہغے چہ کُوم کارونہ کری دی، ہغہ دوہ چندہ ورکری، اُو ہغے چہ پہ کُومے پیالی کبے گد کری دی ہغہ دوہ چندہ گدہ کری۔ ﴿۷﴾ ہغے چہ ہر خومرہ لوئی اُو مستی وکرہ ہغہ ہومرہ ورتہ عذاب اُو ویر ورکری۔ ہغہ پہ زپہ کبے وائی چہ زہ دَ تخت مالکہ یم، زہ بہ دَ کونپو پہ شان ویرونہ نہ کوم۔ ﴿۸﴾ پہ دے وجہ بہ پہ ہغے پہ یوہ ورخ کبے آفتونہ راشی یعنی، مرگ، قحط، ویرہ، اُو پہ اور بہ ہم وسوزولے شی حُکھ چہ مالک خُدائے زورور دے چہ ئے دَ دے فیصلہ واؤرولہ۔“

﴿۹﴾ دَ مزکے بادشاہانو چہ دَ ہغے سرہ بدکاری وکرہ اُو دَ ہغے پہ مستی کبے گد شول، ہر کلہ چہ ہغوی دَ دے دَ سوزیدلو لوگے وینی نو ہغوی بہ پرے ژرا اُو ویر وکری۔ ﴿۱۰﴾ ہغوی بہ لرے ولاړ وی اُو دَ ہغے پہ عذاب بہ دَ ویرے دا وائی چہ ”آفسوس! آفسوس پہ لوئے بنار دَ بابل! پہ زورور بنار! چہ تہ پہ یوہ گینتہ کبے برباد شوے!“

﴿۱۱﴾ دَ دُنیا سوداگران بہ ہم پہ بابل ویر اُو ژرا کوی حُکھ چہ بیا بہ ہیخوک ہم دَ ہغوی نورہ سودا وانہ خلی۔ ﴿۱۲﴾ دَ سرو زرو، دَ سپینو زرو، قیمتی کانپو، دَ مرغلرو، مہینے لٹے، ارغوانی کپرے، دَ رینمو قرمزی کپرے، دَ ہر قسم دَ عودو لرگی، دَ ہاتی غابسونہ، دَ ہر قسم لوبنی، دَ قیمتی لرگی ہر قسم لوبنی، دَ زیرو، دَ اوسپنو اُو دَ مرمرو، ﴿۱۳﴾ دَ دار چینی، مسالے، خوشبوئی عطر، لویان، مے، تیل، میدہ، غنم، اُو خاروی، گدے، آسونہ، گادی، غلامان اُو دَ بنی آدمو خائونہ۔ ﴿۱۴﴾ ہغوی بہ وائی چہ ”کُومے میوے تہ چہ ستا زپہ وو، ہغہ لہ تا نہ تلے دہ، ٲول دولت اُو کیشش ورک دے اُو بیا بہ ئے ہیچرے ونہ مومے!“ ﴿۱۵﴾ اُو دَ دے ٲولو سوداگانو سوداگران چہ ئے دَ دے پہ سبب دولتونہ وگتل، ہغوی بہ دَ ہغے دَ عذاب لہ ویرے لرے ولاړ وی، ژرا اُو ویر بہ کوی، ﴿۱۶﴾ اُو وائی بہ چہ ”آفسوس! آفسوس! پہ لوئے بنار چہ دَ مہینے لٹے اُو ارغوانی اُو

قرمزی جامے به ئے آغوستلے اؤ په سرو زرو قيمتی کاپو اؤ مرغلو به ئے ځان
بنکلے کرے وو. (۱۷) افسوس! چه په يوه گينټه کبښے دولت برباد لارو!

بيا ټول د سمندری جهاز کپتانان، سمندری مسافران اؤ ماښگان اؤ هغه څوک چه په
سمندری گټے خپله گزاره کوی، لرے ودریدل، (۱۸) اؤ چه د هغه سوزیدونکی لوگے
ئے ولیدو نو چغه ئے کرے، ”د دے لوتے ښار په شان بل چرته داسے ښار نه وو!“
(۱۹) اؤ هغوی په خپلو سرونو خاورے ونوستلے، ویر اؤ ژړا ئے کوله اؤ دا ئے وئیل
چه ”افسوس! افسوس! په هغه لوتے ښار چه د چا په دولت د سمندری جهازونو مالکان
مالدار شول، چه په يوه گينټه کبښے برباد شو!“

(۲۰) ائے آسمانه! ائے پاکانو، رسولانو اؤ نبیانو! پرے خوشحالی کوئ، په دے وجه چه
خدائے په هغه فیصله وکړله څه چه هغوی په تاسو کرے وه.

(۲۱) اؤ بیا یوے قوتناکے فرشته د ژرندے د یو غټ پل په شان کانے راواخستو اؤ
سمندر ته ئے ورگزار کړو اؤ وئے وئیل چه ”دغه شان به د بابل لوتے ښار ونړولے شی
اؤ بیا به ئے هیڅوک ونه وینی. (۲۲) اؤ بیا به هیچرے په تا کبښے د ستار، سندرغاړے،
شپیلے اؤ د سرنا آوازونه وانه وریدے شی، اؤ د یو کسب کسب گر به هم په تا کبښے
ونه لیدے شی، اؤ بیا به په تا کبښے د ژرندے غرا وانه وریدے شی. (۲۳) اؤ نور به په تا
کبښے د بیوے رڼا وانه لیدے شی اؤ په تا کبښے به بیا د زلمی اؤ د ناوے خبرے وانه
وریدے شی. یو وخت وو چه ستا سوداگران د دنیا زورور وو اؤ تا په خپل جادو ټول
قومونه وغلول.“

(۲۴) د نبیانو د پاکانو اؤ د هغه ټولو خلقو وینه په هغه کبښے وموندلے شوه چه په
مزکه وژلی شوی وو.

د دے نہ پس ما پہ آسمان کبھی د گنو خلقو اوجت آوازونہ واؤریدل،
 هغوی چغے وهلے چه ”هللویاه! خلاصون، جلال او طاقت زمونر د خدائے دے! (۲)
 حکه چه د هغه فیصلے ربتینی او په حقه دی او هغه د لوائے کنجری فیصله وکره چا
 چه په خپلے حرامکاری دا مزکه ورانه کره او د هغه نه ئے د خپلو خادمانو د وینے
 بدل واخستو.“ (۳) هغوی بیا چغے کرے چه ”هللویاه! د بابل لوگے تل تر تله خیزی!“
 (۴) او هغه خلیریشیت مشران او خلور حیوانان خدائے ته په سجده شول چه په تخت
 ناست وو او هغوی هم چغے کرے چه ”آمین، هلولیاه!“

د گپوری د واده میلستیا

(۵) بیا له تخت نه یو آواز راغے چه ”ائے زمونر د خدائے ټولو خادمانو چه د هغه نه
 ویریرئ، ائے لویو او وړو! د خدائے ثنا وایی!“ (۶) بیا ما د پیرو کسانو ”د سیلابی اوبو
 او د تندر د گپزا په شان“ آواز واؤریدو او هغوی چغے وهلے چه ”هللویاه! مالک
 زمونر قادر خدائے بادشاه دے. (۷) رایی چه خوشحالیرو او د خوشحالی چغے
 وباسو او د هغه لویی بیان کړو حکه چه د گپوری د واده ورغ راغلے ده او د هغه ناوے
 خان سمبال کرے دے، (۸) او ورته د مهینے لټے جامے ورکرے شوی دی چه صفا
 خلقیدونکے دی.“ او دا مهینه لټه د پاکانو بنه کارونه دی.

(۹) بیا فربسته ما ته ووئیل چه ”دا ولیکه: بختور دی هغه خلق چه د گپوری د واده
 میلستیا ته رابلی شوی دی!“ او نور ئے ووئیل چه ”دا د خدائے برحق کلام دے.“

(۱۰) په دے زه د هغه په پښو کبھی په سجده پریوتلم خو ما ته ئے ووئیل چه ”نه،
 داسے مه کوه! زه هم د تا او ستا د وړونو په شان یو خادم یم چه د عیسی شهادت
 لرے. او تش خدائے ته سجده کوه.“

حکه چه د کوم روح په تاثیر نبیانو کلام وکړو هم هغه روح د عیسی په شان شاهدانو

کبسے دے۔

دَ سِینِ آسِ سِوَارَةُ

۱۱) بیا ما آسمان پرائستلے ولیدو اُو هلته زما پہ ورائدے یو سپین آس وو اُو دَ هغه دَ سِوَارَةُ نُومِ وفادار اُو رشتینے دے، حُکَہ چہ هغه پہ عدالت کبسے اُو پہ جنگ کبسے رشتونے دے۔ ۱۲) اُو دَ هغه سترگے دَ اور دَ شُغلو پہ شان دی اُو پہ سر ئے پیر تاجونہ وُو۔ پہ هغه یو نُومِ لیکلے شوے وو چہ بے له دَہ نہ پرے ہیخوک نہ پوهیدو۔ ۱۳) اُو هغه پہ وینو لپلے جامے آغوستے وے اُو دَ هغه نُومِ دَ خُدائے کلام دے۔ ۱۴) اُو آسمانی لبکرے پہ سپینو آسونو سورے ورپسے وے چہ دَ سپینے اُو صفا مہینے لٹے جامے ئے آغوستے وے۔ ۱۵) اُو دَ هغه دَ خُلے نہ یوہ تیرہ تُورہ راوزی چہ قومونہ پرے ووهی، حُکَہ چہ هغه بہ پہ هغوی دَ اوسپنے پہ امسا حُکومت کوی اُو دَ کُناہونو دَ شرابو گائی بہ دَ قادر مُطلق خُدائے دَ قهر اُو غضب دَ پنبو لاندے مری۔ ۱۶) اُو دَ هغه پہ چوغہ اُو پہ پتون دا نُومِ لیکلے دے چہ: ”دَ بادشاہانو بادشاہ اُو دَ مالکانو مالک۔“

۱۷) بیا ما یوہ فرہنتہ پہ نمر کبسے ولاپہ ولیدہ اُو هغے دَ آسمان پہ مینخ کبسے الوتُونکو مارغانو تہ آواز وکرو چہ ”راشی اُو دَ خُدائے پہ لویہ میلستیا راجمع شی۔ ۱۸) چہ دَ بادشاہانو اُو دَ کماندارانو اُو دَ سپاہیانو غوبسے، دَ آسونو اُو دَ هغو دَ سورو غوبسے اُو دَ ٲولو خلقو، غلامانو اُو آزادو دَ لویو اُو دَ ورو غوبسے وخورئ!“

۱۹) بیا ما ولیدل چہ حُنگلی حُناور اُو دَ مزکے بادشاہان اُو دَ هغوی لبکرے دَ سِوَارَةُ اُو دَ هغه دَ لبکر سرہ پہ جنگ شول۔ ۲۰) اُو هغه حُنگلی حُناور بندیوان کپے شو اُو دغسے هغه دروغژن نبی ہم چہ ئے دَ هغه پہ ورائدے مُعجزے بنکارہ کولے اُو هغه خوک ئے غُلول، پہ چا چہ دَ حُناور نخبنہ وہ اُو دَ هغه بُت تہ ئے سجدہ کپے وہ۔ دغہ

دواړه ژوندی هغه تالاب ته وغورزولې شول چه د گُوگړو شُغله ترې ختله. (۲۱) اُو
 باقی په هغه توره ووژلې شول کومه چه د سورو له خُله نه راوتلې، اُو ټولو مارغانو د
 هغوی په غوښه خانونه ماړه کړل.

زَر کاله

۲۰ (۲۱) بیا ما یوه فرښته له آسمان نه په راگوزیدو ولیدله چه ورسره د عالم ارواح
 کُنجی اُو په لاس کښې ئې لوتې زنخیر وو. (۲۲) اُو هغه اژدها چه زور ښامار دې، هغه
 ئې ونيوو، یعنې ابلیس اُو شیطان، اُو تر زرو کالو پورې ئې وتړلو. (۲۳) فرښتې هغه
 آخرې کندې د جهنم ته وغورزولو، بند ئې کړو اُو مَهر ئې پرې ولگولو، د دې د پاره
 چه هغه بیا تر هغې قومونه ونه غلوی تر څو چه زر کاله پوره شوی نه وی. د هغې نه
 پس به هغه بیا د لږ وخت د پاره آزاد کړې شی.

(۲۴) بیا ما تختونه ولیدل اُو هغه خلق پرې ناست وُو چه د عدالت اختیار ورکړې
 شوې وو. ما د هغه خلقو رُوحونه ولیدل چه سرُونه ئې د خُدائې د کلام اُو د عیسی د
 شهادت په وجه پریکړی شوی وُو، اُو هغه خلق چا چه خُنکلی خُناور یا د هغه بُت ته
 سجده نه وه کړې اُو نه ئې په لاس یا تندې د هغه نخښه لگولې وه. هغوی بیا راژوندی
 کړې شول اُو د مسیح سره ئې تر زرو کالو بادشاهی وکړه. (۲۵) باقی مړی تر هغې
 ژوندی نه کړې شول تر څو چه زر کاله پوره شوی نه وُو. دا اولنې قیامت دې. (۲۶)
 بختور اُو قدوس هغه دې چه په دې اولنی قیامت کښې شریک دې ځکه چه په داسې
 خلقو دویم مرگ اختیار نه لری بلکه هغوی به د خُدائې اُو د مسیح کاهنان وی اُو د هغه
 سره به تر زرو کالو پورې بادشاهی کوی.

دَ شيطان شکست

٧ هر کله چه زر کاله پوره شی نو شیطان به دَ خپلے بندی خانے نه را آزاد شی. ٨
اؤ هغه به راشی اؤ په څلور کُنجه دُنیا کبښے به قومونه وغلوی، یعنی جوج اؤ ما جوج،
اؤ جنگ ته به ئے راجمع کړی چه دَ سمندر دَ شکو په شان بے شماره دی. ٩ نو
هغوی دَ مزکے په پلنوالی راوختل اؤ دَ خدائے دَ پاکانو دیره اؤ دَ هغه محبوب ښار ئے
راگیر کړو، خو له آسمان نه اور پرے نازل شو اؤ هغوی ئے تباہ کړل. ١٠ اؤ هغوی له
دوکه ورکوونکے إبلیس دَ اور اؤ گوگړو تالاب ته وغورزولے شو چرته چه ځنگلی
ځناور اؤ دروغژن نبی هم ورغورزولے شوی دے اؤ هلته به په شپه اؤ ورځ تل تر تله
عذابولے شی.

دَ لویے سپین تخت په وړاندے عدالت

١١ بیا ما یو لویے سپین تخت ولیدو اؤ یو سپرے چه پاس پرے ناست وو، دَ هغه دَ مخ
نه مزکه اؤ آسمان وتبستیدل اؤ غائب شول. ١٢ ما لویے اؤ واړه مری دَ تخت دَ
وړاندے ولاړ ولیدل اؤ کتابونه پرانستلے شول. بیا یو بل کتاب پرانستلے شو، یعنی دَ
ژوندون کتاب. په دے کتابونو کبښے څه چه دَ مړو دَ عملونو لیکلی وؤ دَ هغے په مطابق
دَ هغوی عدالت وشو. ١٣ سمندر خپل مری چه په کبښے وؤ، ورکړل اؤ مرگ اؤ عالم
ارواح په خپله قبضه کبښے چه مری وؤ، ورکړل اؤ دَ ټولو عدالت دَ هر چا دَ خپل عمل
په مطابق وشو. ١٤ بیا مرگ اؤ عالم ارواح دَ اور تالاب ته وغورزولے شول، دَ اور
تالاب دویم مرگ دے. ١٥ اؤ په دے کبښے هغه کسان وغورزولے شول، دَ چا نومونه
چه دَ ژوندون په کتاب کبښے درج نه وؤ.

نویے آسمان اؤ نویے مزکہ

۲۱ ﴿۱﴾ بیا ما یو نویے آسمان اؤ یوہ نویے مزکہ ولیدہ ځکہ چہ وړومبنے آسمان اؤ وړومبنے مزکہ غائب شوی وؤ اؤ سمندر هم نه وو. ﴿۲﴾ اؤ ما پاک ښار، یعنی نویے بیت المقدس ولیدلو چہ د خدائے له طرفه له آسمان نه راكوزیدو، اؤ دا داسے تیار کړے شوی وو لکه چہ ناوی د خپل خاوند د پاره ښکلے تیاره کړے شوی وی. ﴿۳﴾ ما له تخت نه یو اوجت آواز واؤریدو چہ دا ئے وئیل چہ ”گورئ! اوس خدائے د بنی آدمو په مینځ کښے استوگنه کوی، هغه به د هغوی سره اوسپړی اؤ هغوی به د هغه اُمت وی اؤ خدائے به په خپله د هغوی سره وی. ﴿۴﴾ هغه به د هغوی د سترگو ټولے اوبښکے وچے کړی، هلته به نه مرگ، نه ویره، نه ژړا اؤ نه درد وی ځکه چہ وړومی څیزونه تیر شوی دی.“

﴿۵﴾ بیا څوک چہ په تخت ناست وو، هغه وئیل چہ ”وگورئ! زه ټول څیزونه نوی کوم!“ اؤ هغه ما ته وئیل چہ ”دا ولیکه ځکه چہ دا ټولے خبرے د اعتبار لائقے اؤ رښتیا دی.“ ﴿۶﴾ نو ما ته ئے وئیل چہ ”وشو! الفه اؤ اومیگه زه یم، الاول اؤ الاخر زه یم. هر څوک چہ ترے وی زه به هغه ته د ژوندون د اوبو له چینو نه د څښلو حق وپریا ورکړم. ﴿۷﴾ هر څوک چہ غالب شی هغه به د دے وارث شی، زه به د هغه خدائے یم اؤ هغه به زما زوئے وی. ﴿۸﴾ خو د ویریدونکو، بے ایمانو، پلितانو، قاتلانو، حرامکارانو، جادوگرانو، بت پرستانو اؤ هر قسم دروغزنو برخه به په هغه تالاب کښے وی چہ په کښے د گوگړو اور بلیری، اؤ دا دویم مرگ دے.“

نویے بیت المقدس

﴿۹﴾ بیا په هغه اوو فرښتو کښے چہ د اوو آخری آفتونو پک جامونه ورسره وؤ، یوہ ما له راغله اؤ وئے وئیل چہ ”راځه! اؤ زه به تا ته ناوی وښایم، یعنی د گډوری ښځه به

درته وښایم.“ ﴿١٠﴾ زه د رویا په حالت کېښې وم او فرښتې زه یو لوی اوجت غر ته بوتلم او د بیت المقدس پاک ښار ئې راته وښئیلو چه د خدائې له طرفه له آسمان نه راكوزیدو. ﴿١١﴾ هغه د خدائې په جلال روښانه وو، د هغه پرق د قیمتی جواهراتو په شان لکه د زبرجدو صفا او د بلور په شان وو. ﴿١٢﴾ د هغه یو لوی اوجت دیوال وو چه په کېښې دولس دروازې وې او په هغو کېښې دولس فرښتې وې، او په دروازو د بنی اسرائیلو د دولسو خیلونو نومونه لیکلی شوی وو. ﴿١٣﴾ نمرخاته ته درې دروازې وې، قطب ته درې، سهیل ته درې او نمر پریواته ته درې دروازې وې. ﴿١٤﴾ د ښار د دیوال په بنیاد کېښې دولس کانی وو او په هغوی د گپوری د دولسو رسولانو نومونه وو. ﴿١٥﴾ کومې فرښتې چه ما سره خبرې وکړلې، د هغه سره د سرو زرو یو گز وو چه پرې د ښار هغه دیوالونه او دروازې ناپ کړی. ﴿١٦﴾ او ښار په مربع شکل جوړ وو او څومره چه اوږد وو هغه هومره پلن وو، او هغه په گز د هغه اوږدوالې، پلنوالې او اوجتوالې چه یو برابر وو، دوه نیم زره کیلومیتره وو، ناپ کړل. ﴿١٧﴾ د هغه دیوال شپيته میتره اوجت وو، دا انسانی پیمانې وه چه فرښتې استعمالوله. ﴿١٨﴾ دیوال د زبرجدو نه جوړ وو او ښار په خپله د سوچه سرو زرو نه جوړ شوی وو او د صفا شیشې په شان پرقیدو. ﴿١٩﴾ د ښار د دیوال بنیادونه په قسما قسم قیمتی کانیو پولی کړی شوی وو چه اول د بنیاد کانی د زبرجدو وو، دویم د نیلم، دریم د شب چراغ، څلورم د زمرد، ﴿٢٠﴾ پینځم د سلیمانی، شپږم د عقیقو، اووم د سنگ یشب، اتم د فیروزې، نهم د طویاز، لسم د یمانی، یوولسم د سنگ سنبلی او دولسم د یاقوتو وو. ﴿٢١﴾ او هغه دولس دروازې د دولسو مرغلو وې، هره دروازه د یوې مرغلرې نه جوړه وه. د ښار کوڅې د صفا شیشې په شان د سوچه سرو زرو وې.

﴿٢٢﴾ ما په ښار کېښې د خدائې کور ونه لیدو ځکه چه مالک قادر مطلق خدائې او گپورې د هغه ښار د خدائې کور دې. ﴿٢٣﴾ او ښار ته د نمر یا د سپورمې د ځلیدو حاجت نشته ځکه چه دا د خدائې په نور روښانه دې او د هغه دیوه گپورې دې. ﴿٢٤﴾

د دے په رڼا به قومونه گززی اؤ دده ته به د دنیا بادشاهان خپلے لوی راوړی. (۲۵) د
 ښار دروازے به ټوله ورځ پرانستے وی اؤ هلته به شپه چرے نه وی. (۲۶) د قومونو
 دولت اؤ لوی به دده ته راوړے شی. (۲۷) خو هیڅ ناپاک خیز به ورننوتے نه شی اؤ نه
 پلیرت اؤ نه دروغزن، خو صرف هغه د چا نومونه چه د گپوری د ژوندون په کتاب
 کښے لیکلی دی.

۲۲ (۱) بیا فرښتے ما ته د ژوند د اوبو دریاو وښودلو چه د بلور په شان پرقیدو اؤ
 د خدائے اؤ د گپوری د تخت نه (۲) د ښار د سرک په مینځ کښے رابهدلو. د دریاو
 په دواړو غاړو د ژوندون یوه ونه وه چه دولس ځله میوه ئے نیوله، د کال د هرے
 میاشتے د پاره یوه. اؤ د ونو پانے به د قومونو د روغولو د پاره وے. (۳) اؤ په هغه
 ښار کښے به داسے هیڅ خیز موندلے نه شی چه خدائے پرے لعنت کړے وی.

اؤ د خدائے اؤ د گپوری تخت به هلته وی اؤ د هغه خادمان به د هغه عبادت کوی. (۴)
 هغوی به هغه مخامخ وینی اؤ د هغه نوم به ئے په تندو لیکلے وی. (۵) هلته به چرے
 شپه نه وی اؤ نه به هغوی ته د پیوے یا د نمر حاجت وی ځکه چه مالک خدائے به د
 هغوی رڼا وی، اؤ هغوی به هلته تل تر تله بادشاهی کوی.

د عیسی راتل

(۶) بیا فرښتے ما ته ووئیل چه ”دا خبرے د اعتبار لائقے اؤ رښتیا دی. مالک خدائے
 چه خپل روح نبیانو له ورکوی، هغه خپله فرښته راولیرله چه د هغه خادمانو ته هغه څه
 وښایئ چه زر کیدونکی دی.“ (۷) اؤ ”یاد لرئ چه زه زر درځم! بختور دے هغه چه د
 دے کتاب د پیشن گوئی خبرے منی.“

(۸) اؤ ما یوحنا، دا ټول ولیدل اؤ اوریدل اؤ کله چه ما دا واوړیدل اؤ ولیدل نو زه د

هغه فرېستے په پښو کښے په سجده پريوتلم چا چه ما ته دا ښکاره کړی ؤو. (۹) خو هغه ما ته ووئيل، ”نه، داسے مه کوه! زه خو ستا ؤو ستا د ورويو نبيانو ؤو څوک چه د دے کتاب خبرے منی، په شان يو خادم یم. خدائے ته سجده کوه!“ (۱۰) بيا هغه ما ته ووئيل چه ”د پيشن گوئی خبرے په دے کتاب کښے پتے مه ساته ځکه چه د هغو د پوره کيدو وخت نزدے دے. (۱۱) ؤو څوک چه بدکاران دی، پريبرده چه بدکارونه کوی، ؤو څوک چه پليت دی، په خپلے پليتۍ کښے د آخته وی. څوک چه رښتینے وی هغه د په خپله رښتینۍ کښے پاتے شی ؤو څوک چه پاک وی هم د پاک پاتے شی.“

(۱۲) ”هو! گورۍ! زه عيسی زر درځم ؤو خپل اجر د ځان سره راوړم چه هر يو له د هغه د عمل په مطابق اجر ورکړم. (۱۳) الفه اوميگه زه یم، الاول ؤو الاخر، ازل ؤو خاتمه.“

(۱۴) بختور دی هغه خلق چه خپلے جامے صفا وينځی، هغوۍ به د ژوندون د ونے حق ومومی ؤو ښار ته به په دروازو ورننوزی. (۱۵) خو بهر به پليتان، جادوگران ؤو حرامکاران، قاتلان ؤو بت پرستان ؤو ټول هغه څوک چه دروغ خوبسوی ؤو جوړوی پاتے شی.

(۱۶) ”ما عيسی، خپله فرېسته تاسو ته در وليرله چه جماعتونو له گواهی ورکړی چه زه د داؤد د ځانگے ؤو نسل نه یم ؤو د صباوون پرقيدونکی ستورے.“

(۱۷) رُوحُ الْقُدْسِ ؤو ناوے وائی چه ”راشه!“

ؤو هر ؤوريدونکے د هم وائی چه ”راشه!“

ؤو څوک چه تېرے وی، هغه د راشی، ؤو څوک چه ئے غواړی، د ژوندون له اوبو نه د وپړيا واخلي.

١٨ زه هر چا ته دا خبردارے ورکوم چه دے دے کتاب د پيشن گويو کلام دے آوری،
که خوک د خانه خه په کبسه زیات کری نو خدائے به هغه ته په دے کتاب کبسه بیان
شوی آفتونه زیات کری. ١٩ که خوک د پيشن گويو د دے کتاب نه خه کمے وکری نو
خدائے به د هغه د ژوند په ونه او د مقدس بنار نه د هغه حصه واخلی چه په دے کتاب
کبسه ئے بیان شوے دے.

٢٠ او خوک چه د دے خبرو شهادت ورکوی هغه وائی چه ”هو، زه زر درخم!“

آمین، مالک عیسیٰ راشه!

٢١ د مالک عیسیٰ فضل د په تاسو ټولو وی، آمین.